

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se

NR 26, ÅRGÅNG 7

SOMMAREN 2018 (69 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog

Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 541 48 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com

Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt tjugosjätte nummer. Detta publiceras torsdagen den 21 juni, dagen för sommarsolståndet. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårnummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande numret, höstnumret, skall utkomma söndagen den 23 september, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I detta sommarnummer fortsätter vi den följetong som inleddes i julnumret, nämligen *Ljus på vägen med kommentarer*. Efter de tre första kapitlen följer nu kapitel 4: Andra, tredje och fjärde reglerna.

Därefter följer en text, som utgör frågor ställda till Henry T. Laurency och hans svar på dessa. Med undantag för en fråga om huruvida moderns tankar kan påverka hennes ofödda barn har ingenting av denna text publicerats förut i någon form. Några av frågorna och svaren gör det möjligt att fästa dem till tiden 1952–1953. I ett svaren hänvisas till första upplagan av *De vises sten*, vilken utkom den 2 januari 1950. De stora översvämningarna längs Nordsjökusten, nämnda i en av frågorna, inträffade den 31 januari till den 1 februari 1953.

Sist kommer litteraturbilagan.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766.

Nyheter på våra hemsidor

Våra skickliga och flitiga översättare till spanska och finska fortsätter oförtrutet sitt värv. På båda språken föreligger nu ytterligare delar av Laurencys bok *Människans väg*. Närmare bestämt har Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys officiella hemsida www.laurency.com nu i sin spanska avdelning den nytillkomna översättningen av *Förstajagets emotionalväsen*, på spanska *El ser emocional del primer yo*, och sin finska avdelning nu berikad med första halvan av *Andrajaget* i finsk språkdräkt: *Toisminä* – närmare bestämt 133 kapitel av inalles 221.

KAPITEL 4

Andra, tredje och fjärde reglerna

2. Döda begäret efter liv.

Akta livet såsom de gör som begär det.

A.B. – Vi har redan i viss utsträckning betraktat denna aforism och nästa. Samma allmänna principer, som gäller för att döda äregirigheten och likväl arbeta såsom de äregiriga gör, gäller även dessa båda aforismer. Lärjungen måste göra sig av med begäret efter personligt liv – allt sådant som laddar det personliga jaget med energi och svarar för tillfredsställandet av hans personliga begär. Han får inte längre glädjas åt blotta behaget i att vidga det egna livet genom att i detta införa allt fler av de yttre tingen.

Över hela världen ser vi människor ivrigt söka ett fullödigare liv. De griper efter det med girighet av många slag, kämpar och strider för mer och mer av allt det som talar till deras upphetsade och oskolade fantasi och vållar därmed stora personliga och samhällsliga bekymmer. Men lärjungen måste göra sig av med detta begär att öka och vidga sitt eget individuella och avskilda liv. Han måste ingå i det högre livet och begära endast att vara just där i världsalltet, där han för tillfället behövs såsom ett uttryck för det enda livet. Det finns mycket att göra i detta universum. När allt begär för avskilt individuellt liv övervunnits och alla personliga önskemål upphört, vägleder tidens behov den andliga människan i hennes val. Där hjälp behövs, var det än är, där har en dylik befriad själ sin arbetsplats. Hon aktar endast på att få vara ett redskap, var detta redskap än efterfrågas. Hennes liv är till nytta och av värde för henne endast såsom ingående i det universella livet.

Den människa, som mistat sitt begär efter liv, når fram till en farlig punkt – den där hon möjligen betraktar livet såsom värdelöst för alla, eftersom de ting det erbjuder är värdelösa för henne själv. Hon kan då intaga en hållning av förakt för världen och medmänniskorna. Hon kan se ner på dem och ringakta dem såsom dåraktiga människor, kan tala föraktfullt om dem och anse deras motiv futtiga. Denna inställning till dem är naturlig men farofylld och i grund och botten ond. Den visar att hon ännu icke insett vad jaget är, även om hon insett vad icke-jaget är. Om hon ser ner på något liv, hur outvecklat detta än må vara, glömmer hon att denna manifestation är en del av Ishvara, och därför är det budskap som riktas till henne nödvändigt och angeläget: ”Akta livet såsom de gör som begär det.”

Om hon frågar varför hon borde se på det med aktning, blir svaret: emedan det är gudomligt. Det är ett stadium på vilket Ishvara arbetar, ett stadium som för Ishvara är lika viktigt som det högre stadium där *han* nu befinner sig. När vi talar om högt och lågt, talar vi enligt det synsätt evolutionen och tiden erbjuder – det eftervertannat av förändringar som utgör tiden. Det är inte det synsätt Ishvara tillämpar på sin värld. För honom finns intet stort eller litet, hatat eller kärt. För honom är varje ting en etapp på en väg, på vilken alla färdas mot samma mål. Det låga är för evolutionens plan lika nödvändigt som den form vi vanligen kallar högre. Lärjungen får alltså inte göra sig skyldig till misstaget att förakta och ringakta något levande, därför att det står på det vi kallar ett lågt stadium i evolutionen. Varje levande väsen är rätt och gott där det står. Att människan erkänner denna grundsanning innebär att hon måste älska sina medmänniskor, måste lära sig att bry sig om dem såsom ingående delar av det universella livet, stätt i evolution.

Låt vara att en människa, som står på ett lågt stadium, är dåraktig, sinnlig, lat, ytterst fränstötande. Att hon är så föga tilltalande ligger dock i formen, inte i livet. Formen förblindar oss. Väsendet är detsamma, hennes möjligheter är desamma som våra och från medelpunkten betraktad är hon som vi. Den som vandrar vägen försöker se på tingen från medelpunkten likaväl från omkretsen. Han måste därför akta livet och inse att Ishvaras liv är det enda livet, formen den som Ishvara väljer att manifesteras för viss tid och att den, om den duger för Ishvara, duger gott för oss också.

I världsalltet måste det finnas former på alla stadier av utveckling. Ingen är högre eller lägre, alla är jämlika. Det råder en skillnad, när vi själva utvecklas, men ingen skillnad, när vi vuxit ur

formen. När vi övergivit intresset för den och lagt åt sidan alla dryftanden om form och frukt, kan vi akta livet i alla sina yttringar. Den delvis utvecklade människan, som är bunden av formerna, är villig att hjälpa dem som jämförelsevis står henne nära och som kan återgälda henne för hennes besvär. Hon torde inte vara benägen att hjälpa dem som står långt nere. Men den människa som hjälper från Ishvaras ståndpunkt hjälper alla. Hennes plikt är att hjälpa dem, var de än står. Hennes verksamhet skall vara Ishvaras verksamhet. Hon hjälper dem, höga som låga, som kommer i hennes väg, och hon hyser aktning för livet i var och en av dem och hjälper detta, där hjälp behövs. Hon låter sig icke förvirras av att hela livet inte är närvarande i människan. Hon vet att Ishvaras verk utföres, så att livet kan komma till synes, och hon verkar för att utveckla det till manifestation. Hon leds inte vilse av tanken att det är allt att vara i jaget. Hon arbetar för manifestationen, aktar och älskar livet. Och sålunda undviker hon noga faran i att hemfalla åt förakt, vilket skulle medföra att det inom henne restes en mur av åtskillnad och hindra livets utveckling inom henne själv.

Det råder här en oerhörd skillnad mellan hur den vanliga människan betraktar livet och hur den gör det som lever i det eviga. Den senare ser livet såsom fullt av möjligheter, vilka han redan nu kan skåda, även om de är outvecklade, ty han lever i det eviga, och när livet betraktas från den synpunkten, framträder det i sin fullkomlighets skönhet. Så länge vi inte nått detta tillstånd, ser vi livet bara på ett visst stadium, i tiden och inte i evigheten, och aktar det därför inte såsom vi borde. Men den befriade själen, som lever i evigheten, ser det sådant det är, och även om den betraktar det stadium det nått vid en särskild tid, kan den inte känna motvilja, ty den vet att detta stadium är fullständigt normalt.

Den praktiska slutsats, man skall draga av detta, är denna: ju högre en människa står, desto mer fördrar hon allt liv och desto djupare är hennes medkänsla med alla, eftersom den närmar sig logos' egen medkänsla. Allteftersom människan inom sig förstör begäret efter liv, det vill säga det avskilda jagets begär, och likväl aktar livet såsom de som begär det, börjar hon förvärva det sinne för det eviga som sätter henne i stånd att akta livet, hur det än yttrar sig. Föraktet för dem som står under henne blir då omöjligt. Hon igenkänner var och en där den står såsom ett uttryck för det fulländade livet.

C.W.L. – Liksom gällde för den föregående regeln, kan vi här uppfatta undervisningen på två olika nivåer. Utan tvivel är det så att nybörjaren måste döda det begär efter ett visst slags yttre liv han kan hysa i stället för ett annat slags, nämligen ett sådant som skulle störa det arbete han skall utföra. En människa, som blir en lärjunge till mästaren, måste absolut vilja göra det som sätts före henne, att bege sig hit eller dit, lämna det eller detta och utan att låta någon känsla dröja vid det. Om hon tänker: ”Jag gör detta slags arbete, och jag gör det väl och jag vill fortsätta göra det”, kan det hända att hon skadar sig, eftersom hon håller på att bli inbilsk. Antag att hon flyttas från det arbete hon känner sig kunna utföra och sätts att göra något för henne nytt. Då måste hon mottaga det med glatt humör. Kanske hon har flyttats, emedan detta andra arbete är mer av nöden eller emedan hon lärt sig att utföra den föregående uppgiften och nu måste lära sig göra något annat.

Alldeles frånsatt det som ligger i lärjungens särskilda skolning finner vi ofta att evolutionens makter arbetar på detta sätt. Varje människa tycker om att göra det hon känner att hon kan göra väl, men evolutionens makter vill utveckla människan allsidigt. Mycket ofta flyttar de henne från det hon kan göra och ställer henne inför något annat, som hon ännu inte kan göra särskilt väl, eftersom de vill att hon utvecklar en viss ny förmåga. Om hon i förstone inte förmår detta, måste hon arbeta på det, tills hon gör det. Det är så evolutionen allmänt sett arbetar, och detsamma gäller skolningen av mästarsens lärjungar. Om det är något visst de kan utföra väl, kan det hända att de får hållas vid det för en tid, men sedan plötsligt skickas de till något annat område, och då måste de vara lika villiga att utföra detta andra arbete. Det är således alldeles sant att begäret efter ett visst slags fysiskt liv i stället för något annat måste dödas.

På den högre nivån gäller det samma för det högre jaget. Lärjungen vet, om han ser tillbaka

på förflutna inkarnationer, att hans högre jag har följt en viss evolutionsväg, har utvecklat vissa egenskaper och från individualitetens synpunkt gjort framsteg på denna väg. Men det kan plötsligt ske att han flyttas från denna väg. Individualiteten, det högre jaget, måste acceptera det som kommer det till del under dess skolnings lopp, och även där måste vi vara fria från varje känsla av ett visst arbete är bättre än något annat. Detta klargöres för oss när vi träffar på människor, som är av andra strålar eller typer. Vi anser att vår egen stråle eller typ är den bästa. Teoretiskt torde vi medge att de andra måste vara lika bra, men mycket få av oss kan känna verkligt hjärtlig sympati med dem. Så till exempel kan en som arbetat på filosofins eller vetenskapens område finna det en smula påfrestande att behöva vända sin verksamhet till konsten eller det rituella tjänandet. Det är svårt att få våra sympatier att göra helt om och ge dem fritt utlopp i en annan bana, men det är något vi måste lära oss att göra, om det befinner sig nödvändigt.

Så snart en människa känner enheten, vinner hon det lidelsefria sättet att betrakta tingen. Alla arbetets områden eller riktningar blir då i själva verket desamma för henne – icke i den meningen att hon med samma lätthet kan ägna sig åt dem alla men att hon inser dem alla leda till samma mål. Den utvecklade människan förstår aldrig detta. Alltid tror hon att den människa, som intar den högre ståndpunkten, är kall och hård och saknar medkänsla. Så är det därför att den lägre människan tänker på sig själv och önskar all möjlig personlig tillfredsställelse, medan däremot den andra tänker bara på det arbete som skall utföras och lägger all sin energi på detta. När planen för logos' arbete väl stiger över horisonten för en människa, ser hon denna plan, så att den tränger undan allt annat. Hon går då upp i denna plan med all sin kraft, och allt som är bäst för arbetet enligt planen försöker hon göra, även in i vardagslivets minsta detalj.

Hon spänner en stjärna för sin vagn. De ideal, hon ställer upp för sig, är mycket höga och mycket fjärran från den allmänna förståelsen, och det är alldeles ofrånkomligt att de människor, som alltjämt betraktar tingen ur den personliga synvinkeln, missförstår henne. Om hon på grund av denna brist på förståelse får lida, så finns det alltjämt en anstrykning av personligt i detta; hon önskar fortfarande att man förstår henne, men också detta måste hon uppge. Hon måste överge hoppet om att hennes bemödanden skall röna uppskattning och inse att det ingenting betyder, om de uppskattas eller icke. Det enda som betyder något är att arbetet blir utfört. Om människorna inte skänker oss erkännande för vårt arbete, så vad gör det? Utför det bara så fulländat som möjligt! Vi kommer att få mästarens erkännande – åtminstone detta är visst och säkert – men icke ens detta får vara vårt motiv för att göra det. Vårt motiv för att göra det är att det är guds arbete, och liksom vi är ett med honom, är det han vill också det vi vill, och vad han skulle ha gjort är det som är vår högsta glädje och förmån att söka göra.

När vi inser att allt liv är gudomligt liv, visar vi naturligtvis aktning för alla yttringar av det. Vi som har delsyn, aktar inte alltid livet i alla sina former och i alla sina yttringar. Vi ser att många av dessa vore ytterligt ovälkomna för oss, och därför finns en tendens att betrakta dessa särskilda manifestationer med förakt. Detta är alltid ett misstag. Vi ser omkring oss åtskilligt som från vår synpunkt betraktat går alldeles på tok och ofta faktiskt går på tok. Alla de yttringar av själviskhet, girighet och otyglad begär vi ser i världen är förvisso felaktiga i den meningen att det vore mycket bättre, om de vore annorlunda. Det är inte alls ett misstag av oss att tänka så, eftersom det är ett faktum. Men när vi tillåter oss att hysa förakt för de människor som står på detta stadium, går vi längre än vi har någon rätt till. Dessa yttringar beror på deras utvecklingsstadium, och de är mycket ofta de enda yttringar som är möjliga för dem på detta stadium och de som de kan lära något av.

När vi ser en människa visa prov på själviskhet, girighet och brist på självkontroll, säger vi: ”Så tråkigt!” Men det är tråkigt bara i den meningen att det är tråkigt att en fyra års gosse inte ännu är en fullvuxen man. Om vi tillåter oss att förlora självkontrollen eller visa prov på girighet och själviskhet, kanske vi känner ett slags förakt för oss själva, eftersom vi vet bättre med oss, men det vore orätt att känna det gentemot en annan människa. Om det synes som om

hon förmådde bättre, är det kanske så att hon inte tagit vara på sina möjligheter. Då borde vi hysa medkänsla med henne och försöka hjälpa henne, när vi kan, att se vad som är bättre, de högre möjligheterna. Men det är ett största misstag att draga sig undan henne, även om vi inte alltid kan avstå från att känna motvilja mot det hon gör. Om en människa till exempel super sig full, är det därför att hon står på det stadiet. Hon är en yngre själ, varför det är möjligt för henne att ge efter för detta slags frestelse i stället för att stå den emot, vilket hon ju borde. I många fall har hon kanske försökt men hittills misslyckats. Allt vi kan göra för att hjälpa henne, skall vi göra grundligt och fullt ut, men vi får inte känna motvilja mot henne. Det är den gamla kristna tanken: vi får hata synden men måste hysa medkänsla med syndaren, annars gör vi värre än han, eftersom vi mister känslan av broderskap och förstör vår förmåga att hjälpa.

Det enda livet står bakom allt, och vi måste akta det, även när det yttrar sig på sätt som vi ogillar och anser icke önskvärda. Vi får aldrig glömma att det är gudomligt. Det är svårt att minnas detta ibland, när sådant som göres är så ytterligt ogudligt; likväl måste vi försöka. Det är den gamla tanken om det dolda livet, som vi undervisades om i de egyptiska mysterierna för tusentals år sedan. Det dolda livet, så sades det, finns inom varje människa, och hur djupt det än är begravt och hur litet det än visar sig, måste vi alltid minnas att det finns där, även när vi inte kan se det. Det dolda ljuset inom oss kan inte genast lysa på och framkalla det dolda ljuset inom en annan, men om vi är tillräckligt tålmodiga och tillräckligt starka, måste vi kunna framkalla ett gensvar, någon gång och på något sätt. I vår tid framställer vi läran i något annorlunda ordalag, men den är lika sann nu som då.

Den som lever i det eviga, ser det som skall komma likaväl som det som nu är, och när han betraktar en livets manifestation, som är i hög grad ovälkommen, säger han: ”Ja, just nu, ur tidens synvinkel betraktat, är detta vad jag ser det vara – en låg och ovärdig manifestation, men det gudomliga liv, som finns därinom, skall en gång blomma fram.” Många tänker inte på hur ytterligt illusoriskt nuet är. Knappt har vi tänkt på det, och det har förrunnit. Om något visst säger vi: ”Det sker just nu.” Och i samma ögonblick, vi yttrar dessa ord, har detta nu gått in i det förflutna. I verkligheten finns inte något, som kunde kallas nuet. Det är ett slags knivsegg, som skär mellan det förflutna och framtiden. Det är bara ett ord, som vi brukar för bekvämlighetens skull – själva tinget förändras i varje sekund. Vi måste läsa in framtiden i nuet och se vad som komma skall. Om vi kunde taga oss ur denna kropp och denna hjärna om så blott för några ögonblick och inträda i ett alltigenom högre slags liv och blicka ner på det liv vi lever här, skulle vi förstå detta exakt. Vi skulle inse att vi genom att tänka på denna framtid gör den lättare att uppnå för det närvarande. Om vi ser på en människa, som avgjort begär ett misstag, och vi tänker på detta misstag, vecklar vi det ännu närmare om henne. Men om vi ser på henne och tänker på den framtid, när hon har rest sig ur det, öppnar vi vägen till denna framtid åt henne och för den närmare inom hennes räckhåll.

3. Döda begäret efter bekvämlighet.

Var lycklig såsom de är som lever för lyckan.

A.B. – På de tidiga stadierna av sin utveckling riktar en människa alla sina fysiska och psykiska ansträngningar på att skaffa sig de medel som gör hennes liv bekvämt och behagligt. Begäret efter bekvämlighet utgör motivet för mänsklighetens flertal. Det är en mycket nyttig eggelse, som driver människan att utveckla vissa egenskaper. Det lär henne att hon måste tygla sin kropp, att hon måste behärska sin lägre natur och att hon också måste utveckla sina kroppar, så att de kan tjäna hennes avsikter att njuta bekvämlighet och behag i dem.

Begäret efter bekvämlighet försvinner, allteftersom de ting, som drar människan till sig, står allt högre på skalan. En människa kan göra sig av med begären efter fysisk bekvämlighet och njutning genom att till exempel rikta om sina intressen mot det mentala livet. Först uppstår då en förnimmelse av ansträngning, en viss känsla av smärta och förlust, men människan föredrar de mentala njutningarna framför de fysiska, eftersom hon vet att de varar längre. Senare och

allteftersom hon övar självförnekelse, finner hon att känslan av att ha mistat något försvagas, samtidigt som de intellektuella glädjeämnena övar en allt starkare dragningskraft, tills de lägre begären inte lockar henne alls.

På varje stadium råder i början den avsiktliga självförnekelsen. Därefter kommer mistandet av begärsföremålets dragningskraft. Senare inställer sig samma slags förändring med avseende på intellektets fröjder. När människan skådar upp mot det andliga livet, avtar stegvis hennes dragningskraft till intellektuella ting och känner hon sig allt mindre lockad att njuta av intellektets mäktiga kraft. Hon nekar sig då intellektets fröjder och har i stället sin glädje i andens; hon drar sig tillbaka från intellektet och fäster sin medvetenhet på det andliga.

Förstöringen av begäret efter bekvämlighet medför sin egen fara. Denna är den tredje stora faran. Den första var överksamheten, den andra var föraktet och den tredje är tendensen att icke vara lycklig utan att vara varken lycklig eller olycklig, varken det ena eller det andra.

Hur skall människan bli lycklig? Svaret blir: genom insikten att jaget är sällhet. Det sägs i *Brahma-sūtraerna* att brahman är sällhet, brahman är ānanda. Människan har nu att inse detta. Hon påverkas inte längre av njutning eller smärta. De har upphört att öva dragningskraft på henne. De uppstår genom formers ömsesidiga beröring, men hon har nått jämvikt. Det är därför sannolikt att hon råkar i det tillstånd, där hon varken är lycklig eller olycklig. Men hon måste lära sig att vara lycklig såsom de är som lever för lyckan.

Det är jagets sällhet, den djupa bestående sällheten, den förnimmelse av förnöjsamhet och glädje som utgör ett väsentligt inslag i det andliga livet och som är det svåraste av detta liv att förverkliga i medvetenheten. Det är ett uppenbart faktum om de stora mystikerna och människornas frälsare att sorgen starkt framträtt i deras liv. Jesus var en smärtornas man. Gautama Buddha lämnade sina lysande palats och trädgårdar och kärleksfulla vänner för att söka boten för världens sorg. Detsamma ser vi gälla, när vi betraktar andra stora ledare av mänskligheten och deras liv. Sorgen berörde dem mycket djupt. Men de lät icke sorgen överväldiga dem. Hos dessa män fanns en förblivande glädje, och sorgen överdrivs kraftigt av den som betraktar dem utifrån. En bedrövelse svävar över dem, då ångest, upprivenhet, förtvivlan, ångslan och bekymmer haglar över dem från alla håll, anser människor naturligt dem vara sorgsna. Men en dylik slutsats är inte given. De låter sig inte oroas, nedslås eller plågas av dessa förhållanden, hur mycket de än uppmärksammar dem, och kan göra det som befinner vara nödvändigt för världens bästa. Under allt detta råder hjärtats frid. Därför finner man dem alltid säga: "Min frid förbliver."

Lärjungen känner världens lidande. Detta kan han inte undfly. Det kastar en skugga över honom – en oundviklig skugga. Hela världens sorg måste finna sin genklang inom honom. Han känner sorg och fortsätter att hysa medkänsla för de okunniga och lidande, för deras upprördhet och uppror. På det stadium vi betraktar råder en fara för honom – att han kan upphöra att känna med andra. Om så sker, mister han sin användbarhet i samma mån som han upphör att känna. De stora hyser hjälplös medkänsla med dem som drabbats av karma, medkänsla på grund av sin oförmåga att hjälpa dessa, ty det finns omständigheter, där de inte kan hjälpa, där människorna själva måste genomgå sina erfarenheter. Med sin vetskap om att detta måste ske och med sitt ovillkorliga samtycke till lagen står de vid sidan om och iakttar dess verk, och likväl finns smärta och medkänsla i detta – medkänsla som rymmer ett visst inslag av sorg.

Detta blir alltid kvar såsom något av en skugga. Med förmågan att hysa medkänsla skulle en människa förlora även förmågan att hjälpa. Liksom hennes liv flödar in i de okunniga, känner hon de okunnigas glädje och smärta och lättar deras börda genom att känna det inom sig själv.

När allt detta trycker lärjungen, är det alltid nödvändigt för honom att påminnas om att jaget är sällhet. Han måste bevara sitt hjärta glatt, måste avsiktligt odla förnöjsamhetens och lyckans anda inom sig. Ett sätt att göra detta är att meditera på den gudomliga sällheten – den djupa, innerliga sällheten, som ingenting på denna jord kan mäta sig med, eftersom den är jagets själva väsen och natur. En människa kan utveckla denna sida hos sig bara genom att avsiktligt odla

glädjen och förnöjsamheten och genom att betrakta världen och inse att det onda är avidyā, okunnighet. Mitt i bedrövelserna är hon lycklig. Hon måste lära sig att smärtan sitter i höljet, medan livet alltid är glädje.

C.W.L. – Denna regel betyder inte att människor inte skall få ha det bekvämt eller behagligt, även om många uppfattat den i denna innebörd. Yogier, eremiter och munkar har fattat liknande utsagor i andra skrifter i denna mening, men det är alldeles felaktigt och dåraktigt. På medeltiden bar vissa munkar tagelskjorta, och somliga indiska yogier sitter på spikar och sover i hetaste tiden mellan flera eldar allt i syfte att göra det obekvämt för sig. Så blir det när man väljer ut en viss text och tolkar den in absurdum. Det framhålls särskilt i *Bhagavad-Gītā* att de som plågar kroppen, plågar den gudomlige som uppehåller sig i denna kropp, och att deras väg inte är framåtskridandets väg. Denna regel betyder alltså inte att vi inte får ha det behagligt, utan endast att vi aldrig får låta vårt begär efter behag och bekvämlighet stå i vägen för det arbete vi har att utföra. Om det som måste göras vållar oss starkt obehag, får vi likväl inte av den anledningen avstå från att göra det.

Att bereda oss själva onödigt obehag endast ställer svårigheter i vår väg. Folk talar mycket om att lidandet är en dygd och hur mycket framåtskridande som erhållits på den vägen. Men om vi granskar kalla fakta, finner vi att framåtskridandet sker efter att lidandet gått över. Det är inte lidandet i sig, som åstadkommer framåtskridandet, utan det som i många fall väcker en människa till insikt om förhållanden, som hon annars inte skulle ha tillräckligt uppmärksammat. Ibland rensar det ut ur henne sådana egenskaper, som gjort det svårt för henne att gå framåt, men det är först sedan lidandet är över, som framstegen göres, eftersom det är först då som hon befinner sig i ett sinnestillstånd, som lämpar sig för beaktandet av högre ting.

Vi skall inte tänka att det ligger någon dygd i att göra det obekvämt för oss. Tvärtom är det så att vi förmår mycket bättre tänka på högre ting, när organismen befinner sig väl. Likväl har jag känt människor, som framhärdat i obekvämlighet. I Indien, till exempel, där man bäst förstår sig på meditation, råkar det vara sed att sitta med korslagda ben. Jag har känt tjugotals vita människor, som varit beredda att trötta ut sig och även vålla sig smärta genom att försöka följa den indiska seden vid meditation utan att förstå att detta blott är en yttre detalj och att indiern intar denna sittställning bara därför att han är van vid den sedan barndomen. Att påtvinga sig en obehaglig sittställning är alltigenom fåfängt för dem som inte är vana därvid. Patanjali anvisar att intaga en sittställning, som är ”stadig och bekväm”.

Det finns två ändamål med kroppens ställning under meditationen. För det första skall kroppen befinna sig väl, så att den mediterande lätt glömmer den, ty det är vad han vill göra. För det andra skall den vara i en sådan ställning, att den inte skadar sig, om vi under meditationen lämnar den – vilket kan hända när som helst. I ett dylikt fall blir verkan på kroppen som om vi hade svimmat. Indiern, som sitter på golvet, bara faller bakåt, vilket inte vållar någon skada. När vi mediterar, gör vi därför klokt i att sitta i något slags fåtölj, så att vi inte faller ur den, om kroppen förlorar medvetandet. Den liggande ställningen är inte bra, om den ökar tendensen till sömn.

Det finns känslornas glädjeämnen och intellektets. Många människor, som med förakt skulle avvisa tanken att deras fysiska bekvämlighet betydde det minsta för dem, är likväl ytterst olyckliga, när de erfar känslomässigt obehag, det vill säga när de inbillar sig inte få den uppmärksamhet de förtjänar rörande sina känslor. Många människor är smärtsamt sentimentala, väntar sig av övriga mänskligheten att vara det i lika mån och känner sig mycket sårade då den inte är det. De låter vad de kallar sin tillgivenhet flöda, men denna har ofta en anstrykning av själviskhet. De vållar allehanda störningar och gör även sådant som skadar dem de påstår sig älska, allt för att få, som de säger, sin tillgivenhet besvarad. De förstår inte att det finns olika slag av tillgivenhet och att det kan vara fullkomligt omöjligt för människan ifråga att besvara tillgivenheten på det särskilda sätt de önskar. Svårigheten kommer av fasthållandet vid begäret efter känslans bekvämlighet, som aldrig borde tillåtas hindra vårt

eget framåtskridande eller deras som vi älskar.

På motsvarande sätt finns det intellektuell bekvämlighet. Folk vill att andra tycker och tänker exakt likadant som de själva, så att de kan vara mentalt tillfreds, ostörda. Ständigt råkar vi på denna svårighet. Där har vi till exempel en lovande ung människa, som fattar ett djupt intresse för teosofin och vill ansluta sig till samfundet, men föräldrarna sätter sig energiskt emot detta. De skulle inte känna sig intellektuellt väl till mods vid tanken att deras son eller dotter anslöt sig till en åskådning de inte kunde dela. De känner sig vissa om att de har rätt och att det inte kan finnas någon verklig visdom bortom deras egna särskilda åsikters ramar. Om en son eller dotter tänker annorlunda än de själva, blir de således mycket upprörda, då de inte förmår inse att den omständighet att ett visst jag fötts in i deras familj inte nödvändigtvis innebär att detta jag är av samma läggning och lynne som de själva.

Varje jag har sitt eget sätt, sin egen förmåga att uppskatta sanningen, och det måste få taga emot denna på sitt eget sätt. Det är misstag av andra att försöka tvinga ett jag att taga emot den på deras sätt, som inte är jagets eget. Hela det inre jaget reser sig däremot. I sådana fall, där barn har utsatts för intellektuell påtryckning, har resultatet många gånger blivit att barnet fullständigt övergivit föräldrarnas tro. Om och om igen slutar prästens son som ateist, eftersom föräldrarna i sin ovisshet sökt tvinga honom att tycka och tänka som de. Detta slags skada vållar de bara därför att de själva vill ha det intellektuellt bekvämt. Lärjungen måst alltid taga sig akt att hans begär efter att känna sig väl till mods emotionellt och intellektuellt inte förmår honom att kränka andras rätt och att han inte låter detta begär hindra honom från att göra sin plikt eller ge den hjälp han kan ge.

Det är väsentligt att vi är lyckliga, såsom chohanen säger här, även om vi förvisso inte skall leva för lyckan. Jag tror att många glömmer vår plikt att vara lyckliga. De betraktar det inte som en plikt, fastän det alldeles bestämt är det. Det är en nödvändig del av framåtskridandet. Den som alltid är sorgsen och nedstämd för det som händer, gör inget framsteg, och det är lika så gott att man låter honom veta det. Såsom jag tidigare sagt, är det nödvändigt att vi blir allt känsligare, ty om vi inte försätter oss i detta tillstånd, kan vi inte genast svara på den minsta signal mästaren sänder. Utom all fråga är det svårt att vara mycket känslig och samtidigt strålande lycklig, ändå är det vad vi måste vara. Det finns åtskilligt, som väcker vår djupaste medkänsla, och det är svårt att hysa medkänsla med dem som lider utan att samtidigt känna sorg. Såsom jag förklarat, är det likväl så att mästaren hyser långt större medkänsla än vi kan göra men ändå säkerligen inte känner den sorgen som sorg.

Det kunde råda mycket mindre lidande och mycket mindre sorg, om de människor, som nu drabbas av sorgen och lidandet, hade levat alldeles annorlunda i andra liv för kanske tusentals år sedan. Men med tanke på att de levde som de gjorde är det som nu sker dem det bästa som kan ske för deras framåtskridande. Det kan inte hjälpas att vi känner sorg för att det inte är bättre, men vår sorg avser inte det som nu sker, utan det som skedde tidigare och gjorde detta nödvändigt. Detta kanske låter en smula kallt, men när vi förstår att verkan helt och hållet beror av orsaken, kan vi inse att det som nu händer faktiskt är resultat av de orsaker som människorna själva satte i gång för länge sedan och att det inte kan bli annorlunda, när lagen om orsak och verkan råder.

Allt detta lidande kan nu ändras bara genom införandet av nya krafter. Vi kan ibland lindra sorg och lidande till en viss del. När vi gör detta, betyder det ingalunda att vi upphäver lagens verkan. Det är inte alls så att allt inte sker i överensstämmelse med denna lag, utan det handlar i stället om att vi inför en ny kraft, som också denna verkar inom lagen och mildrar mycket av det som annars skulle ha blivit verkan av det som förut skett och gjorts. Men även om vi ibland kan lindra och hjälpa, är det, såsom jag nyss förklarade, mycket svårt för många av oss att alltid ha den inställningen att hysa full medkänsla och likväl inse lidandets nödvändighet, ehuru vi mycket väl kan göra detta vad gäller vissa ting. Antag att en vän, som vi håller mycket av, måste genomgå ett kirurgiskt ingrepp. Naturligtvis är vi ledsna för att så måste ske, men det

faller oss inte in att säga att detta inte borde göras, då vi ju inser att ingreppet i fråga är avsett att göra god verkan och vi litar på att resultatet blir att hans hälsa förbättras. Hur sorgsna och ängsliga vi än må vara, betraktar vi det således som något olyckligt, beklagligt, men likväl nödvändigt. All sorg och allt lidande är just sådant – operationer som är nödvändiga för avlägsnandet av farliga svulster.

Mycket av världens sorg kan undvikas, då den till stor del inte härrör från det förflutna utan beror av människors dårskap i nuet. De tar det som sker på fel sätt. Exempelvis tillåter vi oss ofta att bli sårade eller oroliga. Dylikt beror inte på karma i det förflutna. I många fall har sju åttendedelar av de bekymmer som drabbar människor ingen yttre orsak alls, utan beror helt och hållet på det sätt de behandlar sina upplevelser på. Den karma som träffar oss utifrån är bara en liten del, men vi förstör den värdeliga. Detta är vårt nuvarande fel, och det kan rättas till.

Många som lever för lyckan söker uppnå denna lycka på olika sätt: genom att omge sig med de människor i vilkas sällskap de känner sig lyckliga, genom att resa till platser där de kan roa sig och så vidare. Dylikt bör lärjungen inte göra, ty han bör kunna vara fullständigt lycklig i sig själv, utan att göra sig beroende av yttre förhållanden. Detta är svårt för oss, eftersom vi många liv igenom i stort sett varit lekbollar för omständigheterna. Om vi iakttar människor, finner vi att de flesta av dem alltjämt befinner sig i ett dylikt tillstånd. De flesta människor anstränger sig mycket litet för att ändra de förhållanden, vari de befinner sig. Om de finner sig vara nedstämda eller lättstötta och därför olyckliga, bör de skrida till verket att ändra dessa förhållanden. I stället för att göra detta klagas de över dem som sårar dem och säger att det är alldeles omöjligt att ha med sådana människor att göra. Ändå är nog dessa andra mycket lika övriga mänskligheten. Vår lycka beror på hur vi förhåller oss till dessa människor, på vår inställning till deras inställning. Om vårt studium av esoteriken burit någon frukt, så säger vi: ”Det bekommer mig inte, vilken inställning de har. Det är deras sak, inte min. Det är min sak att se till att jag inte låter mig såras och oroas, att jag behåller en fridfull sinnesstämning, vad dessa andra än gör eller säger.”

Man kan nog säga att det är mycket svårt att ha den inställningen, om andra är aggressiva eller förolämpar en. Men är det inte uppenbart att den verkan, förolämpningen eller aggressiviteten kan få, beror på det sätt, på vilket man bemöter den? Om vi tillåter oss att drabbas av den, införes mycken störning. Vi å vår sida visar något av samma natur, och för den utomstående betraktaren torde det synas som om denna aggression vore till viss del befogad. Men om vi håller oss alldeles lugna, är den förolämpande ensam om att göra orätt och kan den utomstående se att vi inte gör det. Givetvis är det inte för att synas göra rätt, som vi skall hålla oss lugna, utan vi skall antaga en filosofisk inställning, emedan vi inte känner av dessa försök att angripa eller hindra oss, och därmed kan vi vara lyckliga.

Det synes finnas ett slags negativ lycka, som består i att undvika smärta eller lidande. Vi kan göra mycket mer än så. Vi som försöker leva enligt esoterikens anvisningar – vi som studerar det inre livet – måste göra något av världens arbete. Säkerligen kan ingen se logos' plan och det arbete som skall utföras enligt denna plan utan att försöka göra så mycket han kan för den, och att han ägnar sig åt detta arbete gör honom upptagen och lycklig. Vi borde inte ha någon tid för nedslagenhet, någon tid för oro för allt detta yttre. Om vi hela tiden är ivrigt upptagna med att sända ut goda tankar, starka önskningar, strömmar av god vilja till alla som omger oss, är vi fullt upptagna och lyckliga i själva arbetet.

Det är sorgligt att höra hur människor överallt omkring oss ständigt talar om att göra det ena eller det andra ”för att få tiden att gå”. Det är både löjligt och ömkligt, ty världen är full av tillfällen att utföra goda och ädla handlingar, och dessa människor inte ens söker dessa tillfällen. De söker bara ett eller annat sätt att roa sig för att inte känna alltför svår leda – en högst anmärkningsvärd inställning.

Den som studerar esoteriken, finner att han inte kan få tiden att räcka till för allt han skulle vilja göra. Alla som verkligen är villiga till arbete, är överväldigade med göromål. Det finns

alltid mer att göra än de någonsin kan hinna med. Dr Besant arbetar outtröttligt från bittida till sent på natten utan att vila, och hennes uppfattning om arbete skiljer sig mycket från den vanliga människans. Somliga män i näringslivet är förvisso strängt upptagna hela tiden, men de flestas föreställning om arbete är att göra något litet, taga rast och sedan återupptaga arbetet för en liten stund till. Detta torde de kalla att ägna arbetet stor uppmärksamhet. Men det är inte så hon arbetar. Även när hon lyssnar på någon redogörelse, som man lämnar henne, fortsätter hon att skriva och uppfattar likväl vartenda ord av vad som sagts och är vid redogörelsens slut fullständigt beredd att hjälpa eller råda. Hon förlorar icke ett ögonblick. Hon är alltid beredd, om hon får vänta på en järnvägsstation, att taga fram ett litet dokumentskrin och genast börja skriva en artikel eller ett brev. Det är inte allom givet – och tänk på den ålder hennes organism nu har nått – att göra detta, i synnerhet som hennes arbete är av en mycket forskande beskaffenhet och fordrar snara beslut i många olika riktningar. Människor som avlönas för sitt arbete, utför det inte på detta sätt. Det är just emedan hon älskar det hon gör, som hon kan göra så mycket. Sannerligen är hon lycklig i sitt arbete, alltid redo att möta människor med ett vänligt leende och är sålunda en stor inspiration för alla dem som kommer i beröring med henne. Det vore gott för oss att följa henne i spåren så långt vi förmår och därvid alltid minnas plikten att vara lycklig. Om vi inte är lyckliga, så gör vi inte tillräckligt; det är ett säkert bevis på att vi slösar med tiden. Vi borde skrida till verket och göra något. Då försvinner genast bedrövelsen, eftersom det inte längre finns tid för den. Intresset för arbetet är då så starkt och mängden uppgifter så stor att vi tänker på detta och inte har tid för att tänka på något som har med bedrövelse att göra.

Sök i hjärtat det ondas upphov och utplåna det. Det lever fruktbart i den hängivne lärjungens hjärta likaväl som i den åt begär hemfallnes hjärta. Endast de starka kan döda det. De svaga måste vänta, medan det växer, bär frukt, dör. Och det är en växt, som lever och frodas tidsåldrarna igenom. Det blommar, när människan samlat på sig oräkneliga liv. Den som vill anträda maktens väg, måste slita detta ur sitt hjärta. Och sedan skall hjärtat blöda och människans hela liv synas i grund upplöst. Detta prov måste bestås. Det kan komma vid första steget på den farofyllda trappa, som leder upp till livets väg. Det kan komma först vid sista. Men, o lärjunge, minns att det måste bestås, och rikta din själs krafter på uppgiften. Lev varken i nuet eller i framtiden, utan i det eviga. Detta jättelika ogräs kan inte blomma där: denna fläck på tillvaron utplånas av den eviga tankens själva närvaro.

C.W.L. – Detta är återstoden av fjärde regeln, chohanens kommentar till de första tre reglerna. Det jättelika ogräset är avskildhetens villfarelse – föreställningen om det avskilda jaget – som sannerligen är det ondas upphov. Vi anvisas att döda det steg för steg. Vi tillsägs först att förena det lägre jaget och det högre jaget, det vill säga låta personligheten sammansmälta med individualiteten. För de flesta av oss är det personliga jaget fortfarande så nära att det tenderar att utestänga de högre tingen. Vi måste arbeta oss igenom detta och gradvis övervinna det för att göra oss av med all själviskhet. Sedan måste vi börja med individualiteten.

Individualiteten, det högre jaget är något mycket underbart – sammansatt, ytterligt skönt och förunderligt väl anpassat till sin omgivning, i sanning en härlig varelse. Likväl måste vi inse att också denna blott är ett redskap, som vi skapat genom många tidsåldrars arbete för monadens framåtskridandes skull. Eftersom vi på de tidigare stadierna av vårt framåtskridande behövt utveckla föreställningen om det avskilda jaget, finns det jättelika ogräset eller dess frö i vars och ens hjärta. Det måste dödas någon gång. Likväl kan endast de starka riva ut det ur sig själva i början av sin utveckling. De svaga måste vänta och låta det växa, medan de förvärvar styrka nog att döda det. Detta är olyckligt för dem, ty ju längre det får leva kvar, desto tätare snor det sig samman med människans natur. De som kan uppbåda modet att riva ut det nu, kommer att gå snabbare och mycket säkrare framåt. Frukantansvärd, som kampen för att driva ut detta av-

skilda jag alltid är, blir den tusen gånger svårare, om vi skjuter upp den till de senare stadierna av vårt framåtskridande. Förrän det är slutgiltigt förintat, kommer vi att ansättas av allehanda svårigheter och faror, som vi kan undgå bara genom att göra oss av med det här och nu. Det är alltså uppenbart att det är bäst att döda det i första början.

Alla esoteriska lärosystem är överens i att ge de studerande rådet att söka från allra första begynnelsen göra sig av med denna illusion. Svårigheten att göra detta ligger inte bara i vår vana att tänka oss såsom avskilda utan även i att denna föreställning varit upphovet till all vår styrka i det förflutna. När det individuella jaget först bildades, var det alldeles tydligt svagt. Jaget hade dittills ingått i en gruppsjäl och föreställningen om en från andra avskild identitet var inte stark hos det. Den behövde förstärkas genom livet på vildens stadium. Människans styrka växte gradvis ur känslan "jag är jag". I ett tidigt skede kunde den innebära: "Jag är en väldig krigare och en snabb löpare, jag är en mäktig hövding, jag kan leda härar, jag kan leda män, jag kan få dem att göra mig till viljes." Senare och på ett högre stadium torde det uttrycka sig såsom: "Jag har ett mäktigt intellekt, jag kan lita till mig själv, jag är en stor människa, jag kan tänka starkare än andra och har därför makt över deras tänkande och kan förmå dem till det ena eller andra." Det är genom denna uppfattning om avskildhet, som vi har lärt att ha självtillit.

Senare kommer ett stadium, på vilket självtillit betyder tillit till det högre jaget. Människan litat då inte längre till sin hands skicklighet, sin fots snabbhet, sina musklers styrka eller sina intellektuella förmågenheter, utan når insikten att det finns en andens styrka, som är långt större än dessa yttre manifestationer, och när hon når detta stadium, börjar hon snart inse att hennes andes styrka är styrkan av detta oändliga som ligger bortom anden, eftersom detta är ett med gud själv. Således blir vår självtillit slutligen tillit till honom – på den mäktiga kraften bakom. Vi är han, och genom att lita till gud litat vi till oss själva, eftersom envar av oss är en gnista av det gudomliga och gudomen finns inom oss. Vi behöver bara inse detta och utveckla det, och då blir det jag vi litat till det stora jag som är allt.

Denna föreställning om det avskilda jaget är ingrodd i oss och tillhör just det ego som, så vitt vi vet, är det enda bestående hos oss. Vi har alltjämt att lära att monaden finns, vilken kommer att synas vara det verkliga jaget, när vi väl övergivit individualiteten. Likväl skall vi, när den tiden kommer, se långt klarare än vi nu gör att dessa monader är blott gnistor av den eviga lågan. Vi vet det nu teoretiskt, och den sanna insikten om det når alla i sinom tid. Den har redan nått somliga. Jag har tidigare förklarat att, när medvetenheten är fokuserad i kausalkroppens högsta del, det är möjligt att skåda uppför den linje som förenar monaden och egot. När vi skådar uppför denna linje till monaden, som vi vet så litet om, och bortom den, kan vi se och veta med en bestämdhet, som inga ord här nere kan uttrycka, att det, vi uppfattat såsom jaget och såsom oss tillhörigt, icke är vi utan han; att, om vi ägde något intellekt, någon hängivenhet eller tillgivenhet, det inte alls var vi, utan var det intellekt, den hängivenhet eller tillgivenhet som är gud och som visade sig genom oss. När en människa haft en dylik upplevelse, kan hon därefter aldrig bli densamma igen. Hon kan inte komma ner igen, på samma sätt, till det personliga betraktelsesättet, eftersom hon vet med den visshet som övertygar. Någon dylik upplevelse behövs att motverka resultatet av det avskilda jagets utveckling, detta avskilda jag som för närvarande är oss till stort besvär och vållar oss mycken sorg och mycket lidande genom att fördunkla vår syn på livet. Vi befinner oss i den egendomliga situation att vår självutveckling upp till ett visst stadium beror av vår uppfattning om avskildhet och att det är först när vi nått detta stadium, som denna uppfattning blir något ont och vi måste göra oss av med den. Mänskligheten har nu nått ett stadium, där den borde inse detta. Detta förklarar varför osjälviskhetens plikt inskräpes i oss så eftertryckligt av all esoterisk och högre religiös undervisning. Mänskligheten såsom helhet behöver detta. Den befinner sig alltjämt på själviskhetens stadium, vill taga för sig än det ena, än det andra. Hela vår kraft måste vändas emot denna tendens.

Samtidigt måste vi försöka att i denna sak vara mycket toleranta. Vi känner ofta otålighet med den hejdlösa, brutala själviskhet som finns överallt, men en dylik reaktion är värdelös.

Dessa beklagliga människor bara fortsätter det som var nödvändigt för deras utveckling för flera tusen år sedan. Vi bör hjälpa dem, om det är möjligt. Vi bör alltid vara vänliga och toleranta men mycket bestämda om nödvändigheten av att överge denna inställning. Somliga av oss finner det användbart att försöka uppfatta mänsklighetens framåtskridande såsom en helhet och göra till vana att tänka på oss själva såsom ingående däri. Vi försöker då handla enligt det råd som en av våra mästare en gång gav med dessa ord. "Om ni lyckas med att genomföra något visst, om ni lyckas göra ett bestämt framsteg, bör ni inte tänka: 'Jag har gjort detta, jag går verkligen framåt.' Det är bättre att uttrycka det så: 'Jag är glad över att detta har skett, eftersom mänskligheten genom mig har kommit just så mycket närmare att finna sig själv – så mycket närmare slutmålet, som gud avser att den skall nå. Genom mig har mänskligheten tagit detta steg, och att den gjort detta innebär ett litet framsteg för var och en." Man kan sålunda tänka på hela mänskligheten såsom en människa tänker på hela sin släkt, såsom en enhet, från den nyfödde till gammelfarfar, och därmed beaktar allas välfärd.

Vi har fått veta att vi bör leva varken i nuet eller i framtiden utan i det eviga. Den som lever i det eviga är logos, gudomen. Då han lever i det eviga, ser han framtiden likaväl som nuet, ser allt detta fullbordas. Om vi kunde höja oss upp till hans synsätt, skulle vi kunna leva i det eviga såsom han gör. Detta är inte något vi kan uppnå i dag eller i morgon. Vi måste kämpa oss fram mot det. Ett gudomligt missnöje är nödvändigt för vårt framåtskridande mot det. Vi får aldrig vara nöjda med de förhållanden vi nått, det skulle genast innebära stillastående. Vi måste alltid sikta mot att göra bättre och bättre, och genom att leva i framtiden skall vi lära oss att göra det.

Medan vi ständigt strävar framåt, ständigt strävar uppåt, är det samtidigt ett misstag att tillåta oss att känna missbelåtenhet eller oro med avseende på övergående händelser, som träffar våra egna och andras för stunden rådande förhållanden. Det är klokare och bättre att rikta in sig på framtiden och leva i denna. Vi bör säga: Jag är för stunden den eller den med vissa fel och brister. Jag kommer att övervinna dessa fel och brister. Låt mig se fram emot den tid, då de inte längre existerar." Det är något stort att leva för morgondagen och inte för den dag som i dag är. Människorna i gemen lever för de århundranden som ligger bakom dem och klamrar sig fast vid gamla fördomar. Vi bör skåda framåt mot framtiden och leva för denna.

Håll tanken riktad med hopp på framtiden, inte med beklagan på det förflutna. Nuet är till mycket stor del en illusion, så att vi egentligen inte är missnöjda med vad vi är i färd med att göra utan med vad vi just gjort. Om vi vill komma vidare, måste vi ha ögonen riktade framåt. Att se bakåt är inte sättet för att gå framåt. Om man så ginge till väga i fysiska världen, skulle man inte komma långt utan att råka ut för en olyckshändelse, och motsvarande gäller även i de högre världarna. Ju mer vi funderar på det, desto klarare står det för oss att i de tre aforismer vi nyss undersökt, nämligen "döda äregirigheten", "döda begäret efter liv" och "döda begäret efter bekvämlighet", allt som driver den vanliga människan fullständigt skurits bort.

En människas liv styres först och främst av hennes begär att hålla sig själv och familjen vid liv, att "hålla huvudet ovanför vattnet". Därtill strävar hon alltid att nå högre nivåer av inkomst och anseende och större bekvämlighet eller komfort för sig själv och familjen. Detta är just de motiv som driver den vanliga människa, och det är uppenbart att, om de alla fullständigt avlägsnades från henne, hon skulle alldeles förslöas, berövas varje bevekelsegrund till att alls anstränga sig. Hon skulle då säga: "Om jag inte får ha någon strävan som driver mig, om jag skall sluta att hysa begär efter ett bekvämt liv eller ens efter livet som sådant, varför skall jag då göra något över huvud taget?" Hon skulle lämnas utan någon lämplig drivkraft för något slags bemödande, och för henne skulle då allt framåtskridande upphöra. Det är tydligt att dödandet av dessa motiv skulle få en dålig inverkan på henne.

Även den människa, som nästan står redo att anträda vägen, som har upphört att hysa något intresse för lägre ting, når ett stadium, där det är fara för att hon sjunker ner i ett tillstånd av överksamhet. Intellectuellt är hon då fullständigt övertygad om att intet av dessa lägre ting är

vårt att eftersträva, och eftersom de upphört att öva någon dragningskraft på henne, känner hon ingen böjelse att förbruka energi i någon riktning. Detta är en upplevelse, som kommer nästan envar till del under evolutionens lopp, och det är ett mycket påtagligt bekymmer för många. De har övergivit det lägre men inte tillägnat sig det högre. De befinner sig på ett stadium av övergång från det lägre till det högre. De har inte tillräckligt förverkligat enheten för att denna skall bli den stora drivkraften i deras liv, men de har förverkligat den tillräckligt för att veta att det avskilda jagets begär inte är värda att tillgodoses. Det förblir därmed i ett tillstånd av skenliv. För somliga aspiranter är det mycket svårt att höja sig ur detta tillstånd. Såsom de då uppfattar det, är ingenting värt besväret, ingenting längre av intresse. De vill dö och få det överstökat.

Det enda sättet för en människa att övervinna detta meningslösa tillstånd är att gå framåt litet längre. Då skall hon börja inse att det finns ett högre och sannare liv, som är oändligt väl värt att leva. Hon skall finna att, när hon väl fått en glimt av den gudomliga ordning, som hon vill kasta sig in – hon inte kan göra annat. Genom att identifiera sig med det enda livet och verka såsom en del av detta liv, finner hon den enda kraft som kan driva henne till handling. När hon tar detta ytterligare steg och börjar förverkliga det enda jagets liv, skall hon inte längre önska sig döden och förintelsen utan i stället längta efter att äga mer och mer energi att sätta in i detta härliga arbete. Det enda jagets kraft skall då driva henne till långt större verksamhet än någonsin förut, eftersom den är omätligt mäktigare än något lägre slags drivkraft och den människa, som arbetar med den för att fullgöra gudomens höga avsikt, skall vinna ändlös lycka och ändlös frid.

Red:s förklaringar och kommentarer

Sidan 2, på flera ställen: Ishvara. Detta sanskritord betyder ”Herren” och används av teosofier synonymt med ”Logos” att beteckna det planetariska kollektivväsendet, ”planetlogos” eller det solsystemiska kollektivväsendet, ”sollogos”, alternativt den i kollektivväsendet dominanta monaden, således planethärskaren eller solsystemhärskaren.

Annie Besant, som talade mycket till hinduer, föredrog sanskrittermen Ishvara, medan C.W. Leadbeater, som hade en kristen bakgrund, hellre använde ordet ”gud”. Emellertid är såväl det hinduiska som det kristna gudsbegreppet mycket långt ifrån esoterikens begrepp om övermänskliga kollektivväsen, något som de båda teosoferna förvisso medger ibland, medan de lika ofta synes icke vilja stöta sig med åhörarnas exoteriska religioner.

Sidan 3, sista raden: det högre jaget. ”Högre jaget” eller ”individualiteten” betyder hos teosoferna andratriaden och dess höljen, ”lägre jaget” förstatriaden och dess höljen. ”Personligheten” är en synonym för ”lägre jaget”, betyder alltså förstatriaden. Ofta använder teosoferna termen ”egot” synonymt med ”högre jaget”, det vill säga andratriaden och/eller något dithörande hölje.

Sidan 6, rad 6: ”det andliga livet” är en särdeles oklar term, som väl i regel betyder något hörande till andratriaden; om kausalt eller essentialt, är ovisst.

Sidan 6, rad 14: *Brahma-sūtraerna*, brahman, ānanda. Brahman är enligt hinduismen den yttersta verkligheten, populärt uttryckt: ”världsanden”. *Brahma-sūtraerna* är en sanskrittext som i 555 aforismer sammanfattar Upanishadernas lära om brahman. På grund av aforismernas till ytterlighet gående knapphet i formuleringen är skriften i praktiken omöjligt att förstå utan vidlyftiga kommentarer. Dylika har också författats av målsmän för skilda och mot varandra stridande teologiska skolor, såsom dualistiska (dvaita), icke-dualistiska (advaita) och så vidare. Ānanda (sällhet) motsvarar det essentiala, 46-medvetenheten.

Sidan 10, rad 8 nedifrån: ”för monadens framåtskridandes skull”. ”Monaderna” betyder hos Annie Besant och C.W. Leadbeater, liksom även hos Alice A. Bailey, icke monaden i hylozoikens betydelse, det vill säga, jaget, den medvetna uratomen, utan tredjetriaden.

Sidan 11, rad 9: ”När det individuella jaget först bildades” betyder: när monaden-jagatomen erhöll ett kausalhölje och därmed övergick från djurriket till människoriket.

I samband med alla dessa oklara teosofiska beteckningar, såsom "högre jaget", "lägre jaget", "individualiteten", "personligheten" etc. kan man begrunda det Laurency säger i *Livskunskap Tre* 5.24:

"Många som studerat teosofiska litteraturen ha förgäves letat efter 'jaget', undrande, var det håller hus. De veta med sig själva, att de äro 'jag', men hos teosoferna är jaget alltid något annat och någon annanstans. Teosoferna tyckas sakna förståelse för, att jaget är en uratom, att jaget är monaden, att jaget är individen och att jaget är personligheten, att jaget är centrat i lägsta triaden. De tyckas anse, att jaget (som de kalla 'egot') är centrat i större kausalhöljet och icke följer med det lägre, inkarnerande kausalhöljet (triadhöljet, 'personligheten'). De ha även hänfört 'jaget' till tredjetriaden, som de kalla 'monaden' (grekiska för enhet), utan förståelse för, att jaget-monaden är en enhet, en odelbar uratom, och icke tre, flera eller många."

Vad är viljan?

Liv är materia, universalenergi och medvetenhet. Viljan är förmågan att tillgodogöra sig universalenergien, medvetenheten förmågan att låta universalkraften verka genom sig.

Den oändliga livskraften, urmateriens dynamiska energi, är sammanfattningen av alla krafter och energier. Den är upphovet till all aktivitet. Den sätter allting i en evig rörelse. Vi kunna röra oss, emedan vi alltifrån mineralstadiet så småningom tillägnat oss förmågan att använda denna kraft, som vi kalla vilja, när den verkar i oss. Med varje högre naturrike, med varje högre värld kunna vi allt lättare tillägna oss denna outtömliga kraft, tills vi slutligen i högsta gudomsvärlden förvärvat kosmisk allmakt.

Det finns lika många olika viljans verksamhetsätt som det finns olika slag av materia och medvetenhet. Vi ha fysisk vilja, kroppens och organens rörelse- och funktionsförmåga, emotional vilja eller begär, mental vilja (evangeliernas ”tro”), den tankens orubblighet, som är resultat av verklig kunskap om Lagen.

Viljan är den kraft som sätter allting i rörelse.

Vad är det onda?

Det onda är misstag ifråga om livslagarna, alla misstag som rubba balansen och livsharmonien. Disharmoni är lidande och ont. Harmoni är lycka och gott.

Ont är allting som motverkar utveckling, självförverkligande och strävan mot enheten.

Ont är alltså livsokunnighet och kärlekslöshet, de båda grunderna till alla våra livsmisstag. I essentiala enheten finns gemensamma livskunskapen om alla lagar i lägre världar och hur dessa lagar ska rätt tillämpas. Där kan alltså icke längre finnas något ont.

Hur kan man förena människans fria vilja och karma?

Denna fråga, som man ofta hör, beror på okunnighet om både vad som menas med karma och fri vilja.

Karma är icke ett obevekligt öde eller en från början fastställd orubblig gudomlig plan eller en naturlagarnas alltbehärskande och alltbestämmande järnhårda nödvändighet. Alla dessa tre hypoteser äro grundfalsa.

Karma är lagen för orsak och verkan, sådd och skörd. Där det icke finnes någon orsak, någon rubbning av harmonien i den eviga manifestationsprocessen, där finnes ingen individuell verkan utan allt förlöper friktionsfritt och lyckligt.

Så snart vi handla i överensstämmelse med livets lagar, den universella livsharmonien, handla vi rätt, deltaga vi på rätt sätt i manifestationsprocessen, skörda vi gott av dessa goda handlingar och äro lyckliga.

Karma är en lag liksom tyngdlagen. Många teosofor orda mycket om indiska vidskepelsen, att man kan gå i vägen för karma. Det är ett bekvämt sätt att slippa ifrån att hjälpa den nödställda. Det är lika oförnuftigt som att tala om att gå i vägen för tyngdlagen. Det kan man icke.

Det onda är rubbning av balansen, störning av livsharmonien. Alla medvetenhetsyttringar äro krafter. Äro våra medvetenhetsyttringar i harmoni med livslagarna, bli verkningarna goda. Vålla de disharmoni, så splittras kraften, rubbas balansen i individens relationer.

Rubba vi livsbalansen, livsharmonien genom kränkning av eller misstag ifråga om någon natur- eller livslag, så få vi lida för detta, och det lidandet kan ingen befria oss ifrån, ifall motivet dikterats av kärlekslöshet, brott mot enheten. Annars få vi hjälp, såvida icke äldre hopad skuld lägger hinder i vägen.

Vad menas med fri vilja?

Fri vilja är insikt om och förmåga att handla rätt enligt Lagen: sammanfattande uttrycket för samtliga natur- och livslagar.

Fri vilja består i att kunna bestämma, vilka motiv som ska dirigera våra handlingar, kunna bestämma alla våra medvetenhetsyttringar, vilka tankar och känslor vi önska hysa, behärska alla krafter och energier som genomströmma vår kropp. Allt detta kan endast en övermänniska. Hon är fri i lägre världar, emedan hon behärskar dessas krafter.

Är det möjligt att här och nu försätta sig till ett högre plan eller måste allt gå så småningom på evolutionens väg?

Allting är möjligt, om man redan förvärvat erforderliga egenskaper och förmågor. Dessa kunna finnas latent. Om så är fallet, är det en relativ enkel sak att ånyo aktualisera dem. Det är detta vi kalla begåvning, geni.

Finns de icke latent, så måste de förvärfvas. Vi ha redan subjektiv medvetenhet i astralvärlden och mentalvärlden och hålla på att förskaffa oss medvetenhet i kausal- eller idévärlden. "Att försätta sig till ett högre plan" skulle innebära att förvandla subjektiva medvetenheten i dessa världar till objektiv medvetenhet om dessa världar, dvs klarsyn. Klarsyn fås på tre olika sätt. Triadens atomer kunna magnetiseras. Man kan spränga skyddande atomhinnan mellan de olika kropparna. Slutligen fås klarsyn genom att kundalinkraften vitaliserar de olika centren i eterkroppen. Detta kan ske på tre sätt: genom olyckshändelse, genom intagande av droger eller genom yogaövningar.

Är det möjligt för en normalindivid att erinra sig något från eller någon av sina föregående inkarnationer?

För en normalindivid är detta omöjligt. Men vi kunna så sällan avgöra, vem som är en normalindivid.

För att kunna studera sina föregående liv fordras kausal objektiv medvetenhet (klarsyn). Kausalkroppen eller reinkarnationskroppen är den enda permanenta kropp, som följer individen genom alla hans reinkarnationer såsom människa. De övriga kropparna upplösas och förnyas och med dem gå deras minnen förlorade. Det finns andra möjligheter, men de äro ännu sällsyntare. Människan är en monad, involverad i en triad, bestående av en fysisk atom, en emotional eller astral atom och en mentalmolekyl. Triaden är alltid centrad i kausalkroppen. Dessa triadenheter ha följt monaden på dess vandring alltsedan mineralriket och utgöra oförlorbara men endast indirekt åtkomliga minnena för monaden så länge monaden behåller dem. Dessa atomer kunna magnetiseras genom fysisk, astral och mental kundalini, när denna kraft i rygglutscentrum kunnat drivas upp till ögonbrynscentrum i respektive kropparna, så att deras minnen bli direkt tillgängliga för monaden. Detta låter sig göra, om människan förvärvat rätt därtill eller är ett särskilt lämpligt redskap för spridande av esoterisk kunskap.

Många mena, att dylik klarsyn normalt uppträder, när individen nått idealitetsstadiet, på gränsen till övermänniskan. Detta är felaktigt. Många på idealitetsstadiet ha icke någon klarsyn alls. Idealitetsstadiet innebär visserligen kausal medvetenhet. Men den är av subjektivt slag. Individen har tillgång till kausala ideerna i vad Platon kallade idévärlden. Objektiv kausal syn är något helt annat. Den förvärfvas man genom att väcka den kausala kundalini, och härför fordras en erfaren lärares ledning.

Varför blir icke en god, uppoffrande och dygdig människa, som lever för att hjälpa andra, klarseende eller får andra ockulta egenskaper?

Vi få inga egenskaper till skänks. Varenda en måste vi själva förvärva genom ihärdigt arbete i många inkarnationer. Det fordras tre inkarnationer för att bli en talang och sju för att bli ett geni inom ett visst begränsat område.

Skillnaden mellan människorna består helt enkelt i att somliga förvärvat fler egenskaper och förmågor än andra. Åldersskillnaden i människoriket kan uppgå till sju eoner eller mer. Den som är miljarder år äldre måste ha hunnit samla fler erfarenheter och lärt mera.

Den som föds med eterisk eller emotional (astral) klarsyn, har förvärvat den förmågan genom många liv. Men det är inga förmågor, som böra eftersträvas. De bli, om de alls brukas, oftast till hinder. De medföra i regel fatala missbruk, och missbruk genom ockulta förmågor medföra lätt sämsta tänkbara dåliga sådd för framtiden. Människan inbillar sig så gärna, att hon är något alldeles extra, om hon har en förmåga som ingen annan har, tror sig utvald att förkunna vad hon inbillar sig vara guds vilja.

För övrigt är det en missuppfattning att emotional eller mental syn ger oss garanti för att våra uppfattningar om tillvaron äro riktiga. Härför fordras allraminst kausal medvetenhet.

Man skall icke tro, att klarsyn är någon välsignelse. Särskilt lägre emotional klärvoajans, som låter individen skåda in i emotionalvärldens lägre regioner, se människornas sämsta sidor, alla deras hatyttringar, se alla de hatelementaler som formats av människornas onda tankar, säga de esoteriskt sakkunniga, är att som att dväljas i helvetet. Många ha förlorat sitt förnuft på det sättet. Ingen får en glad stund mera.

I en skakande dikt har den store tyske diktaren Friedrich von Schiller givit uttryck åt den klarseendes önskan att återfå sin blindhet:

Dein Orakel zu verkünden
warum warfest du mich hin
in die Stadt der ewig Blinden,
mit dem aufgeschloss'nen Sinn?
Frommt's den Schleier aufzuheben,
wo das neue Schrecknis droht?
Nur der Irrtum ist das Leben,
dieses Wissen ist der Tod.
Nimm, O nimm die traur'ge Klarheit
mir vom Aug' den blut'gen Schein!
Schrecklich ist es deiner Wahrheit
sterbliches Gerfäss zu sein!

H.T.L.:s fria och förklarande tolkning: Varför, gudar, fick jag klarsyn och i uppdrag att förkunna framtiden för evigt blinda? Vartill tjänar lyfta slöjan för den fasa de dock icke kunna undfly? Misstag hör ju med till livet. Vetskap endast ökar fruktan och förlamar handlingskraften. Tag ifrån mig denna klarhet, vilken skådar hemska syner, dolda bakom vishets förlåt. Fasansfullt det är att vara dödligt käril för er kunskap.

Det är en gammal vidskepelse att kunskap och godhet behöva ha något med varandra att göra. Den svarte magikern har kunskap men är icke god. Den individ, som igenom alla sina inkarnationer sökt försvara kunskap om allt den sett och hört och kunnat lära sig begripa, blir ett kunskaps geni. Den som genom liv efter liv levat för att tjäna, blir ett helgon. Det finns ingenting, som heter belöning eller straff, godtycke eller nåd, endast automatiskt verkande natur- och livslagar.

Det räcker icke med att bara vara god. För att kunna handla rätt måste man ha förvärvat förmåga att rätt bedöma alla varelser och alla förhållanden. När vi kommit så långt, äro vi övermänniskor.

Uppmärksammade av högre väsen äro vi alla. De som förvalta lagarna tillse att alla veder-

fares omutlig rättvisa. Varenda tanke vi tänka, varenda känsla vi känna är för alltid ingraverad i vår planets minne, och det minnet studeras ingående av dem som förbereda nya inkarnationen. Även sedan planeten upplösts, finns allting kvar i det väsens medvetenhet som utgjort vår planet. Det finns en möjlighet att uttradera våra onda tankar, ord och handlingar, eftersom det förflutna alltid lever med i nuet. Det bli vi också angelägna om att göra, när vi studera våra förflutna liv. Det tillgår så att vi först söka upp det förflutnas verkningar i nuet och upphäva dessa, vilket är möjligt på superessentialstadiet, och sedan gottgöra allt mot alla de monader vi någonsin tänkt något ont om.

Människan både under- och överskattar sig. Hon underskattar sig lätt, om hon misslyckas i livet och överskattar sig, om hon lyckas med allt hon företager sig. Båda delarna äro ju skörd av gammal sådd. Vi veta ingenting om våra latent egenskaper och förmågor. Vi ha kännedom om endast det som vi utvecklat i denna inkarnation. I liv efter liv få vi tillfällen att skaffa oss grundlig erfarenhet av det ena livsområdet efter det andra. När vi varit allt, kunna vi rätt bedöma allt.

Den som lever ett helgons liv, sår god sådd och får i kommande inkarnation god skörd, idealiska livsförhållanden. Men det blir intet mentalt geni på det sättet.

Varför ha så få vetenskapsmän intresse för andliga frågor?

Vetenskapsmän äro specialister, som förvärva kunskap om ett visst livsområde. Detta ger dem ingalunda förmåga att bedöma andra områden, såvida de icke utforskat dessa under föregående liv. De ha också skolats i att vara mera kritiska och förkasta därför allt som icke orubbligt fastställts av forskningen. Läsa vi kultur- och religionshistorien, finna vi, att i alla tider ha alla slag av mystagoger och charlataner uppträtt inom alla områden och förkunnat sina vidskepelser. Det är likadant i våra dagar. Kanske en procent av spiritistiska fenomenen är fullt äkta. Det inger ej något förtroende. En vetenskapsman skulle för övrigt göra sig omöjlig, om han förkunnar sanningar, vilka äro om så endast hundra år före den möjliga vetenskapliga uppfattningen. Själv fick jag vid ett samtal med en betydande vetenskaplig auktoritet det beskedet, att han helt enkelt icke vågat ge sig in på mystiska områden, både för sitt anseendes skull och för att det skulle göra honom, trodde han, oduglig till vetenskapsman, i varje fall taga alltför mycken tid i anspråk.

Emellertid komma dessa förhållanden att ändras inom hundra år. Vi kunna vara beredda på en mängd revolutionerande vetenskapliga upptäckter de närmaste decennierna, som komma att helt omändra den vetenskapliga världsbilden av i dag. Man kommer bland annat att kunna vetenskapligt bevisa "själens" fortvaro efter döden.

Vad är det för mening med att ett barn dör strax efter födelsen?

Dödfött barn betyder att ingen själ fått inkarnera i den kroppen. Det betyder dålig skörd för föräldrarna. Detta är även fallet med barn, som dö i tidig ålder. Men det är också den inkarnerades fel.

Vad betyder en sådan händelse för den själen?

Själen eller medvetenheten i permanenta kausalkroppen följer såsom ett tyst vittne i detalj allt som händer dess lägre kroppar under inkarnationen. Den glömmar ingenting utan ser allt och lär av allt. Den ser orsak och verkan från liv till liv och får även upptäcka de övriga livslagarna och hur de verka i livet. En sådan händelse som den angivna blir en kraftig läxa. Kausalväsendet vet mycket väl, varför detta måste hända.

*Vad anser Ni vara bästa sättet att sprida teosofiens ideer till den stora allmänheten?
Anser Ni det möjligt att nu vinna större förståelse härför? Eller är tiden ännu icke mogen?*

Teosofiens ideer äro icke för stora allmänheten, som alltid är beroende av filosofiska, vetenskapliga, religiösa eller sociala auktoriteter. De som äro beroende av dylika, sakna sinne för esoteriska problem. De ha icke vaknat upp och insett människans egen gränslösa livsokunnighet utan nöjt sig med gängse spekulationer, hypoteser och teorier. De böra då också ostörda få ha sina vidskepligheter. Ty det är genom att i livet lära sig inse det falska i alla okunnighetens idologier, som individerna bygga nödvändiga solida grunden av egna livserfarenheter. Framför allt bör man undvika att beröva dem deras tro som äro lyckliga med den de ha. De skulle bara bli olyckliga, om man fråntog dem deras illusioner, och kanske aldrig finna sig tillrätta i något annat.

Varje nivå ha sina livssanningar, som konstateras på den nivån.

Esoteriska sanningar äro endast för sådana sökare, som äro otillfredsställda med gängse trossystem och auktoritetsläror. Frågan gäller alltså, hur man skall kunna nå dessa, vilka i vår tid äro fler än någonsin.

Vi kunna nå sökare på tre sätt: genom personligt intresse för alla vi möta. Man finner snart, om personen har djupare behov. Lyser det fram en önskan att få klarhet, kan man lämpligen leda in samtalet på livets två grundfakta: återfödelse och lagen för sådd och skörd. De förklara de två mest svårlösta problemen i livet: människornas olikhet och livets skenbara orättvisor. Vinnes icke därmed kontakt mellan själarna, finns ingenting mera att göra i upplysningshänseende. Att gud är kärlek och livet lycka borde väl alla veta!

Sökarna ute i stora världsvimlet kunna vi nå med propaganda, det vill säga föredrag och litteratur (böcker och ströskrifter). Tyvärr görs numera ytterst litet härför även av dessa, som insett esoterikens oändliga betydelse. Ett bland många exemplen är att en sådan bok som Laurencys *De vises sten* ännu efter mer än två och ett halvt år icke ens blivit recenserad i vårt lands två teosofiska tidskrifter och att 500 exemplar av boken ligga arkiverade till ingen nytta. Boken på 300 sidor innehåller dock bland annat alla hittills kända fundamentala esoteriska fakta och kan fås i bokhandeln för 10 kr och här till självkostnadspriset 7 kronor.

Uraktlåtenhet att göra vad vi kunna för att hjälpa dem, som famla i mörkret, är att gräva ner sitt pund och för med sig sina konsekvenser.

*Är det en lycklig karmisk följd att ha fått födas i tempererat klimat?
Detta med tanke på alla tropiska sjukdomar*

Varenda individ föds in i alla raser och nationer, religioner och kulturer, ömsom såsom man och såsom kvinna. Det hör med till nödvändiga livserfarenheterna. Vi återfödas gång på gång i alla dessa livsformer, tills vi lärt allt de ha att lära och vi insett deras otillräcklighet.

Är det icke ens öde att bli sjuk, så blir man icke sjuk, såvida man icke i sin nya inkarnation självförvållat kränker dithörande naturlagar, då givetvis snabbskörden kan träda i funktion. Många kunna under något liv ostraffat storma på sin hälsa men få igen det i nästa liv.

För övrigt beror det på vad reinkarnationernas övervakare avsett med individens nya livsform. Skall han göra stora framsteg inom vetenskap och konst, är väl i regel ett tempererat klimat att föredraga. Skall han ägna sig åt kontemplation och inre upplevelser, torde ett hetare klimat, såsom det indiska, vara lämpligare.

Vem har sagt detta?

Det är en fråga, som man ofta hör och som ännu fler tysta göra sig, även om de taktfullt nog icke öppet uttala den.

Det är en fråga, som förkunnare av esoteriska läror av princip aldrig böra besvara. Och detta av två skäl. De ha kanske måst lova att hemlighålla källan. Och vidare böra alla energiskt motarbeta allt vad auktoritetstro heter.

Envar måste själv avgöra vad den vill godtaga eller lämna därhän. Ingen bör anamma något som strider mot individens eget sunda förnuft. Den fråga man i stället själv bör göra sig är: förstår jag detta? Överensstämmer det med min erfarenhet? Annars bör man, som Luther sade, taga av sig hatten för det obegripliga och obekymrat fortsätta. Endast det man själv inser och förstår och som överensstämmer med ens eget väsen, har livsvärde.

Visshet är grundad på antingen auktoritetstro eller egen saklig undersökning eller egen upplevelse eller återerinring.

Auktoritetstron godtar därför att en så kallad auktoritet sagt det: denna auktoritet må vara esoteriker, erkännas såsom vetenskapligt geni eller helgon. En esoteriker kan misstaga sig. Vetenskapen har utforskat en procent av verkligheten och kan icke uttala sig om övriga 99 procent. Ett helgon har förvärvat alla mänskliga dygder men har därför icke utforskat verkligheten. Om vi tro något på andras ord, blir det hos oss föga bättre än vidskepelse.

Auktoritetstro är icke endast den bräckligaste av alla grunder utan blir även för framtida liv bestående svaghet i individens utrustning med förr eller senare återkommande ovisshet och tvivel. Ibland får man uppleva, man kanske rentav borde säga lyckligtvis, att auktoriteten berövas sin auktoritet av just dem som korade den till auktoritet. Och därmed störtar grunden och allt annat samman.

Ofta får man bevittna, hurusom samfund och sekter skakas av våldsamma kriser, emedan de troende förlorat tilliten till uppreklamerade auktoriteten. Riskens finns alltid, och ju förr katastrofen kommer, desto bättre.

Esoteriska världsåskådningen kan vem som helst logiskt undersöka. Den utgör ett motsägelsefyllt system, byggt på esoteriska fakta. Därvid är att märka, att det är omöjligt att konstruera ett sådant ofelbart system av hypoteser och teorier. Någonstans får man antingen motsägelser eller orimliga konsekvenser. Därom vittna samtliga filosofiska och vetenskapliga system.

Återerinringens visshet består i att vi omedelbart utan undersökning genast förstå lärens riktighet. Det vi fått veta, icke endast synes oss självklart, utan vi kunna, och detta är det avgörande beviset, själva i många avseenden säga, hur det förhåller sig med sådant, som vi ännu ej hunnit taga del av.

Vad upplevelsens visshet beträffar, kan den aldrig tvivla mer som en gång erfarit en kausalintuition. Den har varit i kontakt med en verklighet, som är sitt eget kriterium.

Vad menas med besatthet? Kan en ond ande ta någon annans kropp i besittning?

På vilket sätt sker i så fall detta? Kan besatthet botas och hur?

Egentliga människan är kausal- eller reinkarnationskroppen med monaden. Denna kausal-kropp omsluter under tillvaron i fysiska världen fyra kroppar: mentalkroppen, emotional- eller astralkroppen, fysiska eterkroppen och organismen.

Besatthet består däri, att en annan kausalkropp söker bemäktiga sig dessa lägre kroppar och driva bort rättmätige ägaren. Oftast gäller det endast erövringen av de två fysiska kropparna.

Ibland lyckas detta helt. Då märker man inga yttre tecken på förändring, ehuru människan naturligtvis förefaller sina vänner totalt annorlunda.

Ibland lyckas detta endast delvis. Och då får man en kamp mellan två "själar" om en kropp, mellan ägaren och inkräktaren.

Intränglingen behöver icke vara en "ond ande". Ibland är det visserligen en ren hämndeakt, då en fiende vill skada sin antagonist genom att bemäktiga sig hans kropp. Men oftast är det en som nyligen förlorat sina fysiska kroppar och med våld söker skaffa sig andra utan att riktigt förstå, hur galet han gör. Han kan vara så okunnig, att han rentav tror, att de äro hans kroppar. Ibland kan det också vara en deva, som vill förskaffa sig mänskliga erfarenheter.

I regel sker besattheten under sömnen. Då lämna vi våra fysiska kroppar och ge oss ut på vandring i emotionalvärlden. De fysiska kropparna ligga där värnlösa och kunna då besättas.

Som väl är lyckas ett sådant försök sällan. Rättmätige ägaren har i regel lätt att kasta ut inkräktaren. Ibland kan det hända, att han får vänta, tills rövaren i sin tur behöver sova och då återtaga dem. Ibland blir det bråk.

Besatthet kan botas, ifall ägaren är den starkare eller kan få hjälp utifrån av sådana, som veta, hur man skall förfara. Ibland lyckas prästen med besvärjelser skrämja bort den oftast vidskeplige rövaren. Det finns fall, då ingenting hjälper och striden fortgår, tills organismen utmattad icke längre orkar fungera.

Kan moderns tanke påverka ofödda barnet?

En amerikansk vetenskapsman lär påstå att detta vore uteslutet

Upphovsmannen till denna nya fiktion är prof. Haupt i *Fundamentals of Biology*. Förklaringen till att en vetenskapsman numera vågar komma med dylikt påstående är intressant. Påståendet är en blamage redan från den synpunkten, att det enligt själva sakens natur är omöjligt bevisa, att företeelser icke äro underkastade lagar. Vetenskapen tenderar att bli alltmer dogmatisk och förneka allt, som icke överensstämmer med härskande dogmsystem. Den betraktar all nedärvd verklig kunskap som vidskepelse och strävar att utmönstra allting, som den icke kan förklara. Den blir alltmer tvärsäker och självtillräcklig. Detta kommer emellertid snart nog att ändras. När nuvarande bestående krigsrisk är eliminerad och bolsjevismen störtats, ska upptäckter komma att slag i slag fullständigt revolutionera vetenskapliga synen på tillvaron.

Enligt esoteriska författarna i antiken Epikarmos, Kebes, Psellos, Proklos m.fl. dra moderns tankar till sig en med tanken närbesläktad monad och påverka moderns tankar fostret.

Enligt Paracelsus har moderns fantasi betydande inflytande på fostrets utveckling och skall t.o.m. vara egentliga orsaken till att barnet liknar sina föräldrar.

Enligt dr Franz Hartmann medför barnet icke endast talanger och böjelser utan även sin egen smak och är det likheten i smak med flera hänseenden, som drar den inkarnerande till just dessa föräldrar.

Enligt Kabbalan påverkas fostret icke endast av moderns utan även av faderns tankar.

Red.:s kommentar. I den ovan nämnda boken *Fundamentals of Biology* sägs på sidan 241: "All the blood cells of the embryo, like all its other tissues, have been derived directly from the zygote. There is merely an osmotic movement through the placenta of food and oxygen from mother to embryo and of waste products in the opposite direction. There are also no nerve connections, and consequently there is no way in which the mental state of the mother – her thoughts, desires, or fears – can influence the unborn offspring." Alltså i svensk översättning: "Embryots alla blodceller har liksom alla dess övriga vävnader hämtats direkt från zygoten. Det förekommer genom moderkakan enbart en osmotisk rörelse av näring och syre från moder till embryo och av avfallsprodukter i motsatta riktningen. Det finns heller inga nervförbindelser och följaktligen intet sätt, på vilket moderns mentala tillstånd – hennes tankar, önskningar eller farhågor – kan påverka den ofödda avkomman." Arthur W. Haupt, *Fundamentals of Biology*, New York och London 1940

Hur ofta inkarnera vi från man till kvinna och tvärtom?

Det beror på individens egenart, behov av specialiserade erfarenheter, framtida uppgifter i högre världar. Somliga äro varannan gång man och varannan kvinna. Somliga taga flera inkarnationer i följd som endera. För många inkarnationer inom samma kön medför lätt ensidig utveckling. Efter många manliga liv blir kvinnan lätt manhaftig. Detsamma gäller förekomsten av feminina män. Det finns emellertid exempel på att någon kunnat eftervartannat taga ända till aderton inkarnationer av samma kön. Men detta hör till sällsyntheterna.

Återfödas vi ofta i samma nation?

Ja, det göra vi. I varje nation utvecklas olika egenskaper, och individen inkarnerar tills han tillägnat sig dessa. Det kan praktiskt taget bli hur många som helst, så länge nationen existerar. Älskar eller hatar man en viss nation, dras man till denna, tills man gjort så många erfarenheter, att man icke längre behöver identifiera sig med dessa egenheter.

Var befinner sig en hunds själ efter döden? Reinkarnerar en hund som en hund?

En hund är liksom alla andra väsen en monad. Djurens monader samlas i gruppsjälur. Ju lägre djuret befinner sig på utvecklingskalan, desto fler monader ingår i den gruppsjäl djuret tillhör. I de lägsta gruppsjälarna ingår biljoner monader. När monaden i lägre gruppsjäl lärt vad den behöver, övergår den till högre slags gruppsjäl, tills den nått högsta grupp. I högsta gruppsjäl, såsom apa, elefant, hund, häst och katt, ingår från början endast ett hundratal monader. En hund återföds alltså såsom hund, tills den genom kausalisering förvärvar en egen själ, det vill säga en kausalkropp, och därmed inträder i människoriket. När hunden dör, återvänder monaden till sin gruppsjäl. Monadens liv i emotionalvärlden är mycket kortvarigt, i regel endast några dagar.

Hur skall man få andlig kraft?

Svaren äro lika gamla som frågan. Vi få kraft genom att rätt använda den kraft vi ha. Vi förverka kraft för framtiden genom missbruk. I själva verket är allting kraft. Och enligt esoteriken löses problemet genom att man blir den man är.

Livet ger och livet tar enligt orubbligt rättvis lag. Det kan synas vara hårt tal för den som lider. Men lagen är obeveklig. Synes livet hårt, beror det på att vi varit hårda och äro hårda.

En annan sak är att vi alla äro relativt kraftlösa, emedan vi sakna kunskap och förmåga att ändamålsenligt tillämpa den kunskap vi ha.

Ett esoteriskt axiom och en andlig lag heter, att ”som din dag så skall din kraft ock vara.” Det är mycket få människor, som söka göra sin dag till en fullkomlig dag genom att leva i nuet för att lära och tjäna, försöka hålla sig uppe i det högre emotionala och mentala.

Finns andra övningar för krafts förvärvande än yogaövningar?

Det lär finnas mycket enkla sätt att förvärva kraft, förbluffande enkla, något självklart för den som inser, att vi egentligen äro kraft. Men de äro alltför riskabla för både omgivningen och individen själv. Hur skulle det egentligen se ut i världen, hur skulle det gå med mänskligheten, utvecklingen, livet, om vilken individ som helst skulle kunna förvärva hur mycken kraft som helst? Kunna vi själva bruka kraften rätt? Enligt esoteriken är till och med bönen om kraft att hänföra till svart magi. Bruka kraften rätt kunna vi, när vi ingått i enheten.

De som vikt sitt liv åt att tjäna utvecklingen, få veta, hur de ska kunna förvärva kraft. De få kunskap om de lagar de behöva och hur dessa ska tillämpas. Förfaringsättet är i högsta grad individuellt och möjligt endast under erfaren lärares ledning.

Buddha uttalade en esoterisk sats, när han hävdade, att nya personligheten (det vill säga inkarnationskropparna) är en skördeprodukt. Så länge människan har sina intressen förlagda till detta lägre liv, får hon hålla sig till lägre livets lagar och genom att utforska dessa finna sig tillrätta i tillvaron.

De väsen, som arbeta med evolutionen, vägra hjälpa människorna med deras personliga problem i det lägre. Vi reinkarnera såsom människor, tills vi löst dessa problem själva. Förutsättning för hjälp från högre rike är att vi leva för detta högre och göra vad vi kunna för att nå det.

Beträffande lidandet säger en lärare:

Lidande uppstår, när det lägre revolterar. Kontrollera detta lägre, uppgiv själviska önsningar, och allt är glädje.

Hur skall man kunna utveckla kärleksförmågan?

Genom att odla attraktionen och undvika allt repellerande, genom att tänka på dem man känner med sympati, välvilja, deltagande och förståelse. Ska dessa tankar få någon verklig effekt, måste känslan vara med.

Det är missbrukat talesätt att vi känna en människa, när vi gjort hennes bekantskap. I själva verket känna vi henne icke alls. Först när vi pejlat djupen, uppfatta hennes tillstånd och hennes behov av ömhet och tillgivenhet, börja vi ana något av det väsentliga.

Vi kunna hjälpa med vår tanke, när vi i den kunna inlägga vad alla längta efter, även de skenbart hårdaste, ehuru de icke veta därom själva. Den hjälpen är oftast den enda hjälp vi kunna ge och kanske den värdefullaste.

Hur ska vi förstå de stora översvämningarna i Holland?

Vi sakna möjlighet att fastställa de faktorer, som medverkat vid nationers olyckor. De äro alltid många och de kunna ligga långt tillbaka i tiden. Vi veta emellertid, att det finns kollektiv skörd likaväl som kollektiv sådd. Dessutom äro naturkatastrofer alltid förutsedda. De individer, som ska skörda olyckor av detta slag, infödas i den nationen för att befrias från sin dåliga sådd.

Skördelagen och utvecklingslagen handhavas icke av samma kollektivväsen. Evolutionsmakterna, som arbeta på medvetenhetsutvecklingen, befatta sig icke med skörden, som ofta nog tillintetgör frukterna av deras arbete, ifall det vore så, att något arbete någonsin kunde vara bortkastat. Vi ha så svårt att förstå, att skördemakterna kunna hysa lika stort deltagande för individerna, när de utdela lidande som vid lycka. Vi se icke, att lidandet röjer hindren ur vägen för lyckan i framtiden.

Finns några kvar av de esoteriska ordnar, som stiftats sedan Atlantis sjönk?

Hemliga ordnar funnos redan i Atlantis över en million år tillbaka i tiden. De instiftades sedan den dittills fria undervisningen om viljans handhavande börjat missbrukas. Men tyvärr hade kunskapen om magien råkat i händerna på fronderande prästerskapet med känt resultat.

En del samfund ha upphört att existera. En del finnas kvar. Detta beror på att invigda i ny inkarnation ha rätt att komma i kontakt med sin gamla kunskap, som de då också genast känna igen.

Efter sänkningen av Atlantis skärptes fordringarna för invigning. Endast de som voro verkliga sökare, icke att själva få kunskap, utan för att bättre kunna tjäna, och voro beredda att offra allt, hade utsikter. Emellertid fann man, att även de, som efter omsorgsfulla prov – de visste att det var prov – invigdes, ändå misslyckades. Man beslöt att avskilja, övervaka dem. Man ville skydda både lärjungar och lärare. Men ”mänsklig vishet är fåfänglighet.” Med klosterväsen följde intrigväsen. Man införde allt fler kunskapsgrader med alltmer restriktiv undervisning. Till slut var det endast hierofanterna, som fingo kunskapens nycklar. Symbolsystemet var så finurligt upplagt, att det räckte med nyckelorden till pleroma, symbolsammanfattningen. Dem fick efterträdaren ofta först på hierofantens dödsbädd. Kom döden oväntat, var kunskapen förlorad för det kloster. Endast i Indien och Tibet finns något kloster kvar med kunskapen i behåll.

Varför så många ordnar?

För att kunna göra tillvaron begriplig, livets mening och mål, måste man vid förklaringen anknyta till rådande, allmänna föreställningssätt. Med vår tids kemiska och fysiska begrepp kan man till exempel tala om atomer, molekyler, aggregationstillstånd, energier, vibrationer etc., kan man förklara materiaspekten på helt annat sätt än förut.

Detta betyder ingalunda, att de nya förklaringarna äro bättre än de gamla, endast att förstå-

elsen för de gamla gått förlorad. Enligt de gamle är eld materia. Eld uppstår genom att ett okänt ämne, vilket alkemisterna kallade flogiston, förenar sig med värme och ljus Utan flogiston ingen eld. Eld är flogiston. Våra dagars kemister le åt alkemisternas flogiston. Förmodigen le de ännu mera, om man säger dem, att de ingenting veta om etermaterieprocesserna, att flogiston inom hundra år kommer igen och de nuvarande begreppen komma att vara förvisade till vetenskapens avdelning för avlagda uppfattningar. En revolution förestår inom bland annat kemi, fysik, fysiologi etc. Endast de med eterisk syn komma att studera dessa vetenskaper.

Materiella verkligheten är något helt annat än våra naturforskare fantisera om. Slut på våra dagars fiktioner blir det ej, förrän ”metafysiken” – rättare: överfysiken – återuppstått, det vill säga förståelsen för att det måste finnas en hel serie högre världar och att dessa kunna utforskas endast genom högre objektiv medvetenhet (klärvoajans).

Symbolerna voro det enda gemensamma för de olika ordnarna. Framställningssätten varierade med de olika betingelserna för riktig uppfattning av dessa symboler.

Till grund för undervisningen i samfundet funnos manuskript. Dessa voro ibland avfattade på chifferspråk, ibland på något konstgjort språk för de invigda. Till dylika språk hörde bland andra sensa. Ännu lever en orden kvar med atlantiskt språk. Det används fortfarande av dess gamla medlemmar, som inkarnera i samfundet. Naturspråk äro aldrig så logiskt uppbyggda och ljudsammanställningen aldrig så effektiv, emedan de icke tillskapats enligt ljudlagarna. Okunnigheten ler åt gamla talet om trollformler. Emellertid föllo murarna för trumpetstötter och prästernas sång. Men det var icke Palestinas Jeriko utan i Atlantis.

Judarna kopierade och omdiktade vad de lyckats uppsnappa i Babylonien. De konstruerade sitt eget heliga språk, som först i våra dagar blivit allmänt talspråk. Det är ett underligt språk, icke minst i det avseendet att man börjar på bokens sista sida och skriver från höger till vänster. Men det språk Jahve talar får naturligtvis icke ändras.

Av något skäl befanns det lämpligt att övergiva de gamla mantraerna och magispråken. Ordnarna fingo använda det språk de kände till och handskriftförfattarna ansågo lämpligast. Världsåskådningen med kunskap om objektiva verkligheten blev allt mindre väsentlig. Tonvikten lades på livsåskådningens vishet. Målet blev icke idévärlden – esoterikens mål, utan bemästrandet av det högre emotionala – mystikens mål.

All kunskap i forna tider utgick från esoteriska ordnarna. Detta ändrades vid inträdet i Fiskarnas tidsålder. Långsamt skulle kunskapen få portioneras ut bit för bit av gamla invigda, som erbjödo sig utföra det otacksamma uppdraget. Därmed började spekulativa filosofien för c:a 2500 år sedan. Och ur denna skulle sent omsider naturforskningen framgå.

Planetregeringen bestämde på 1200-talet, att i varje århundrade ett nytt försök skulle göras att höja kunskapsnivån i Europa. Erbjudanden skulle utgå till individer i kausalvärlden, sådana som voro i stånd i att uppfatta inspiration av ideer och ägde förutsättningar att göra dem tillgängliga för bredare lager, att få hjälpa mänskligheten genom att göra en insats i filosofi, vetenskap eller konst.

De senaste hundra åren ha vetenskapliga upptäckterna duggat i sådan mängd, att man börjat skönja gränsen för forskningen. Man har konstaterat så många fakta, att man kunnat sammanställa dem till system och system av system. Därmed har också tilltagsenheten ökat, och man tror sig om att kunna fälla slutomdömen om tillvarons problem. I den inbrytande skymningen begynner Minervas ugglor sin flykt. När alla kunna systemet och tro sig begripa tillvaron, är tiden inne att rasera systemet.

Revolutionerande forskningsmetoder utarbetas i kausalvärlden. Ideer, som ska spränga vetenskapliga världsbilden, äro redan på väg ner i fysiska världen. Kärnfysiken är första sprängkilen i dogmbyggnaden, som skall vara totalt söndermulad före år 2025.

De gamla esoteriska ordnarna bli överflödiga. Men nya ska instiftas med nya uppgifter. De komma att gå i spetsen för forskningen, mottaga och förvalta kausalideerna, tills tiden är inne för deras spridande.

Om esoterisk litteratur

Esoterisk litteratur finns dels i manuskript, dels tryckt men icke offentlig. Som bekant finns frimumarelitteratur för endast frimurare. Manuskripten tryckas undan för undan. De flesta esoteriska ordnar trycka numera det allra mesta av sin gamla litteratur.

Varje esoterisk skola framställer vetandet på sitt eget sätt. Det var egentligen endast hylozoismen som icke var symbolisk. Det är ett helt studium att sätta sig in i varje särskilt sätt. Till förvirringen bidrar att samma beteckningar kunna i olika samfund avse något annat, att man använt allmänt brukliga termer för obekanta företeelser och symboliska termer för kända företeelser, allt i avsikt att förvilla dem som opåkallade skulle vilja utforska hemligheterna.

Det var en mycket vis anordning av de gamle, att icke tillåta att någon tillhörde två ordnar. Det skulle bara medfört, att forskaren skulle stött på (skenbara) motsägelser överallt, skulle rört ihop helt olika saker, skulle råkat ut för ohjälplig begreppsförvirring, hamnat i mentalt kaos. De som trots välvilliga avrådanden försökt sig på att studera olika skolors litteratur ha slutat med att tvivla på allt.

Om återerinring och återförvärv

Okunnigheten förväxlar alltid reinkarnationskunskapen med själavandringensläran. Den senare förkastas med all rätt av tänkande människor.

”Kunskap är återerinring.” Minnet av det förflutna blir vid återfödelsen latent. Det omsätts i instinkt, ständigt ökad möjlighet till snabbuppfattning, insikt, snabbt återförvärv av färdigheter och förmågor. Egenskaperna däremot återförvärvas icke så lätt, emedan de visa sig i spontaneiteten och de snabbast förstöras genom olämplig uppfostran och påverkan. Visserligen kan ingenting som förvärvats gå förlorat. Men det kan förbli latent hur länge som helst. Mycket litet av det förvärvade får tillfälle att på nytt aktualiseras i varje ny inkarnation, som alltid är något fullständigt nytt, eftersom reinkarnationskropparna äro nya. I varje liv får individen börja nerifrån lägsta utgångspunkt, liksom varje frö och cell för att från urstadiet arbeta sig upp genom alla förut genomgångna fysiologiska och psykologiska utvecklingsstadier. Möta hinder för deras genomförande, kan nya inkarnationen te sig som tillbakagång. Ska nya livsområden bemästras, förefaller individen ingalunda högt utvecklad. Påtvingar skördelagen fel, förhindrar förnyad kontakt med det latent, avstänges uppfattningen av vissa vibrationsområden, kan individen te sig synnerligen bristfällig. Men förståelsen finns kvar och resulterar i känslor av begränsning, mörker, okunnighet, oförmåga, ovärdighet etc. – känslor som alldeles saknas hos dem som icke förvärvat förmågorna.

Att genierna ofta äro antikonventionella, beror på att de utvecklats över de nivåer, där vissa konventioner äro väsentliga. Innan individen kan bli mentalt geni, har han varit emotionellt geni (”helgon”). Han ”kan det där”. Det finns latent och skulle kunna återförvärvas. Men fysiska livet är kort, och det finns så oändligt mycket annat att förvärva.

Tillägg om organismen

Individen får av sina fysiska föräldrar den organism med dess atavistiska tendenser etc. som han enligt skördelagen skall ha. Det är ingalunda någon slump, vilken av de miljontals spermier det blir, som har möjlighet att befrukta ägget.

Tillägg till frihet och ansvar

Liv är frihet så långt envar förvärvat förutsättningarna. Frihet måste förvärvas och kan förverkas. Ett ”oundvikligt öde” skulle uppvisa både frihet och ansvar.

Livet är en process, i vilken monader medverka. Misstag äro oundvikliga utan kunskap om lagarna. Människorna ha i sin livsinstinkts latent vetande den kunskap om Lagen som motsvarar deras utvecklingsnivå. Vägra vi tillämpa den kunskapen, få vi också taga konsekven-

serna.

Livet är omutliga rättvisan. Tänk om andra det du vill att andra ska tänka om dig. Säg om andra det du vill att andra ska säga om dig. Handla mot andra som du vill att andra ska handla mot dig. Handla rätt mot livet, och lyckan skall bli din lott i framtiden.

Levnadskonst

”Hämningar” äro nödvändiga. Men de måste uppstå såsom resultat av egna erfarenheter, icke genom förbud.

”Djävulen går omkring i rättfärdighetens skepnad och frestar människan med ont samvete, skuldkänsla, vantro, förtvivlan och andra svåra synder och laster.”

”Hjälper intet annat, så håna djävulen med att göra vad som är förbjudet.”

”Gud är icke död men alla de livsokunnighetens föreställningar om honom som bli ett hinder för gudsuppenbarelse.”

”Gud är visst tillstånd i vår egen själ.”

Sublimering medför ej komplex som förbud (yttre, inre).

Opersonlighet är förutsättning för humor (motsats till komik).

Moralisten saknar humor.

Viljan

1) Urmateriens evigt blind dynamiska energi frambringar uratomer i evigt blinda urmaterien och vidmakthåller uratomernas rotationsrörelse, som möjliggör forandet av manifestationsmateriens olika slags atomer och molekyler.

2) Urmateriens dynamiska energi är all krafts källa och orsaken till manifestationsmateriens rörelseaspekt (kraft, energi, vibration, vilja etc.).

3) Urmateriens dynamiska energi såsom lydigt redskap åt medvetenheten kallas vilja. Det finns lika många slag av vilja som det finns medvetenheter (49 olika slag av atommedvetenhet = 49 olika slag av ”kosmisk” vilja).

4) Uratomernas jagmedvetenhet väckes till liv i manifestationsmaterien och blir, när den i alla naturriken förvärvat medvetenhet om alla världar, till slut kosmisk allvetenhet och allmakt.

5) Först manifestaljaget förstår vad dynamisk energi är och hur den kan verka genom aktiva medvetenheten i manifestationsmaterien.

”Det kan icke bevisas”

Ibland hör man tvärsäkra påståendet, att esoterikens fakta icke kunna konstateras, att esoteriska mentalsystemets överensstämmelse med verkligheten icke kan bevisas.

Det kan bevisas. Frågan är blott, om det behöver bevisas eller ens bör bevisas.

Det kan bevisas på tre sätt:

Genom upplevelse. Det finns hos människan latent (slumrande) förnimmelseorgan. Genom att dessa vitaliseras förvärvar individen möjlighet att objektivt studera högre materielag i högre världar.

Det går att konstruera ett motsägelselöst mentalsystem, som visar sin fullkomliga överensstämmelse med verkligheten. Systemets fakta äro verklighetens fakta och kunna därför aldrig komma i konflikt med verkligheten. Detta innebär bland annat att systemet aldrig kan förnuftslenligt komma i konflikt med verkligheten. Detta innebär bland annat, att systemet aldrig kan förnuftslenligt, erfarenhetsmässigt eller experimentellt vederläggas.

Systemets riktighet visar sig slutligen däri, att det omedelbart och slutgiltigt förklarar tusentals företeelser och fakta, som annars förbleve oförklarliga.

Esoteriken behöver icke bevisas för dessa, som redan vid första kontakten omedelbart inse dess riktighet. De ha nämligen den esoteriska kunskapen latent – en kunskap de förvärvat i föregående inkarnationer. De äga alltså den latent insikt och förståelse som icke behöver

bevis och aldrig frågar efter bevis.

Esoteriken bör icke bevisas för dem som sakna möjlighet att uppfatta den rätt, som därav skulle göra en trossak. De skulle nämligen missförstå och misstolka allt som de icke av auktoriteter fått veta att de böra tro. De skulle ofelbart bli offer för allsköns mystagoger, som kunde få dem att tro vad som helst. De skulle – om de finge höra något nytt – fråga efter ”vem som sagt det” och om sagesmannen av något skäl ansågs vederhäftig, tro på hans utsaga därför att den personen sagt det. De kunna icke skilja illusioner–fiktionser och verklighet, icke inse om det sagda överensstämde med systemets verkliga fakta. De skulle draga löje och förakt över esoteriken.

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god fortsättning på sommaren 2018 – år 69 aqu. –
och tackar bidragsgivarna hjärtligast för allt stöd de skickat.**

**Pytagoras:
”Osynlig förening – starkare än synlig.”**

Bilaga:

Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten och De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess

och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finanskreter? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpnadshistoriker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande. Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwelliska sanningsministeriets påbjudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ETT PORTRÄTT MED MÅNGA HISTORIER Artiklar i urval på tvärs mot en ny världsordning. Av Lasse Wilhelmson.

Omslagets baksida ger följande besked om bokens innehåll: ”**Ett porträtt med många historier** är ett urval artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson, samt analyserande kommentarer. Den omfattar åttaårsperioden efter 2009 då den så kallade arabiska våren snabbt övergick i Natos och Sveriges folkrättsstridiga krig och förstörelse av Libyen. Därefter lanserade USrael med flera sin terrororganisation ISIS, först i Irak och sedan i Syrien, som kom att bli ett internationellt slagfält. Alla inblandade nationer och grupper, utom de som inbjudits av Assad-regeringen begår, enligt internationell rätt, aggressionshandlingar i strid mot folkrätten. Detta sker enligt den sionistiska planen för Mellanöstern från 1982, vilket innebär att sönderfallet i detta område ensidigt har gynnat Israel.

Några år senare arrangerade samma maktelit som driver dessa folkrättsstridiga krig en våg av migranter från Mellanöstern och Afrika till Väst, främst Europa, i syfte att bryta ner dess nationalstater. Sverige kom att inta en framträdande roll genom att tillåta en extremt omfattande olaglig invandring av välfärdsmigranter, som enligt gällande EU-regler skulle ha sökt asyl i första ankomstland. EUs bedömning är att flertalet av dessa inte kan betraktas som flyktingar. Denna massmigration till Sverige har även bestått av ett okänt antal ISIS-terrorister, ökat problemen med de parallella samhällena, gängkriminaliteten, utomhusvåldtäkterna och belastningen på alla bidragssystem samt vården och skolan med mera. Detta och dessas långsiktiga ekonomiska och demografiska effekter har länge förtigits i media och av politiker, som mest sysslat med att angripa och förtala alla som oroats över denna utveckling.

... *många historier* är ett försök att knyta ihop den stora världen med den lilla och samtidigt slå håll på de lögnare som gjort denna utveckling möjlig. Sverige riskerar nu att bli en så kallad ”failed state” och de etniska svenskarna en minoritet i sitt eget land.

Författarens förlag 2017. Trådbunden med mjuka pärmar. 271 sidor. Pris: 225 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskogh, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, ... **och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se **Judisk historia, judisk religion** kan laddas ner från nätplatsen www.veidos.se

Alla böcker och skrifter beställes hos:

Lars Adelskogh
Lönnvägen 3 A
541 48 Skövde

För beställningar effektuerade per post uttages porto- och expeditionsavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expedition. Vänligen skicka inga pengar i förskott, låt oss debitera!